

BIULETYN INFORMACYJNY

NR 9 (75) 2018

Warszawa, wrzesień 2018 r.

Wydawca:
Zarząd Główny Stowarzyszenia
Emerytów i Rencistów Policyjnych

Numer zredagował: **Adam Szyszko**

e-mail: ebiuletyn@seirp.pl

Adres Redakcji:

02-672 Warszawa, ul. Domaniewska 36/38, tel.: 515 214 767

e-mail: ebiuletyn@seirp.pl, sekretariat@seirp.pl

Wydawca:

Zarząd Główny Stowarzyszenia Emerytów i Rencistów Policyjnych

02-672 Warszawa, ul. Domaniewska 36/38,

tel. policyjny: 22 60-129-13

tel. miejski: 22 646-26-11

www.seirp.pl

e-mail: sekretariat@seirp.pl

Konta Zarządu Głównego SEiRP:

BGŻ BNP Paribas

„Statutowe, składkowe”:

48 2030 0045 1110 0000 0412 7270

„Darowizny”:

56 2030 0045 1110 0000 0412 8290

Materiałów niezamówionych redakcja nie zwraca.

Redakcja zastrzega sobie prawo opracowywania i skracania tekstów.

SPIS TREŚCI

<u>Od Redaktora</u>	4
ZARZĄD GŁÓWNY	
<u>Posiedzenie Prezydium ZG</u>	5
<u>Zawiadomienie Prokuratury o popełnieniu przestępstwa</u>	7
<u>Prezes ZG w/s Apelu o apolityczność Policji</u>	26
<u>Medialny Punkt Kontaktowy</u>	27
<u>Infoteka 17</u>	28
FSSM RP	
<u>Apel Przedwyborczy III Kongresu FSSM RP</u>	63
KORESPONDENCI NAPISALI	
ZARZĄD WOJEWÓDZKI W LUBLINIE	
<u>Koło w Białej Podlaskiej Rajd samochodowo motocyklowy</u>	64
<u>Koło w Białej podlaskiej, Mundurowe Zawody Strzeleckie</u>	66
<u>Koło w Białej Podlaskiej, Zdobywcy szczytów</u>	68
ZARZĄD WOJEWÓDZKI W OLSZTYNIE	
<u>Integracja na szlaku Kopernika</u>	70
ZARZĄD WOJEWÓDZKI W POZNANIU	
<u>Tour de Calisia</u>	74
<u>Komunikat Prezydenta FSSM RP o darowiznach</u>	77
<u>Olsztyński Biuletyn Informacyjny nr 100</u>	78

Od Redaktora

w sprawie technicznych warunków publikowania informacji prasowych

Zwracam się do **Autorów i Korespondentów** z uprzejmą prośbą o przesyłanie prac oraz materiałów, w celu ich publikacji, na dwa adresy równocześnie:

1. ebiuletyn@seirp.pl
2. sekretariat@seirp.pl

Uprzejmie również proszę o uwzględnianie następujących kryteriów oraz warunków technicznych materiałów przeznaczonych do publikowania:

- pliki fotograficzne - format JPG, rozdzielczość do 300 kilobajtów,
- pliki tekstowe Microsoft Word Document (typu: doc.) – w formatach:
 - tekst standardowy
 - czcionka: Times New Roman, styl: normalny, rozmiar: 10-12
 - odstępy między znakami: standardowe, pojedyncze
 - akapit: tekst wyjustowany
 - rozmiar papieru: A-4, standardowy
 - orientacja pionowa
 - marginesy: góra:1,6, dół:2,5, lewy:2,5, prawy:2,5 cm,
- materiały winny wskazywać rodzaj medium, do którego adresowana jest publikacja (strona internetowa, biuletyn) oraz zawierać informacje o autorach prac, wskazanie identyfikacji organizacyjnej, nazwy Zarządu Wojewódzkiego lub Okręgowego,
- odpowiedzialność za naruszenie postanowień prawa prasowego i autorskiego spoczywa na autorach przesyłanych materiałów.

Redaktor

ZARZĄD GŁÓWNY

POSIEDZENIE PREZYDIUM ZG SEiRP

W dniu 19 września 2018 roku, w siedzibie ZG SEiRP w Warszawie, odbyło się posiedzenie Prezydium Zarządu Głównego SEiRP, poprowadził je Prezes Antoni Duda. Poza nim w posiedzeniu udział wzięli: Izabella Jaros, Leszek Orkisz, Zdzisław Pietryka, Jerzy Skrycki, Piotr Styczyński oraz Józef Piasecki.

Otwarcia obrad dokonał Prezes Antoni Duda, który poinformował o trybie zwołania posiedzenia i jego celach. Jednogłośnie przyjęto porządek obrad. Antoni Duda wspólnie z Piotrem Styczyńskim przedstawili informację nt. realizacji uchwał ZG SEiRP – wszystkie zrealizowano na bieżąco. Kolejnym punktem obrad było przygotowanie tematyki najbliższego posiedzenia ZG SEiRP, które odbędzie się 2 października 2018 roku – dominowała tematyka okołozjazdowa.

Z powyższym punktem wiązało się omówienie przygotowań do organizacji VIII Krajowego Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego SEiRP. Podjęto Decyzję o zorganizowaniu tego Zjazdu w dniach 25-27 października 2018 roku w Mazowieckim Ośrodku Doradztwa Rolniczego, Oddział Poświętne w Płońsku.

Kolejną Decyzją podjętą przez Prezydium było przyznanie pomocy finansowej z OPP, zgodnej z Protokołem Komisji OPP – przyznano pomoc na ogólną kwotę 22,5 tys. złotych.

O umówionej porze odbyła się telekonferencja z Kancelarią Radcy Prawnego Dawid Sokołowski nt. problemów związanych z rejestracją Statutu SEiRP. Konsultacje prowadzili głównie Leszek Orkisz oraz Izabella Jaros – wyjaśniono i uzgodniono zmiany dotychczasowych, problematycznych zapisów.

Prezes Antoni Duda przedstawił informację nt. realizacji programu ubezpieczeniowego „SEiRP 2016”. Temat będzie kontynuowany na posiedzeniu Zarządu Głównego SEiRP.

Informację o stanie środków z funduszu OPP przedstawił Prezes Antoni Duda. Podjęto Decyzję o zawiązaniu lokaty bankowej dla środków zgromadzonych na rachunku bankowym dla środków OPP.

Biorąc pod uwagę rekomendację Antoniego Dudy i po zapoznaniu z wnioskiem ZO SEiRP w Pile, podjęto Decyzję w sprawie dofinansowania Regionalnych Zawodów Strzeleckich w Pile i ufundowania dwóch pucharów dla zwycięzców w klasyfikacji indywidualnej i drużynowej. Podjęto Decyzję o dofinansowaniu organizacji XVII Jasnogórskich Spotkań Środowiska Policyjnego.

Decyzją Prezydium ZG SEiRP, zgodnie z wymogami RODO, powołano Inspektora Ochrony Danych Osobowych, którym został Jerzy Skrycki.

Prezydium zatwierdziło Decyzję Prezesa ZG SEiRP w sprawie zawarcia umowy o dzieło z wynagrodzeniem 2.000 złotych w przedmiocie przygotowania analizy prawnej dot. możliwości realizacji Uchwały Nr 34/VII/ZG/2018 Zarządu Głównego SEiRP z dnia 26 czerwca 2018 roku.

Piotr Styczyński

ZAWIADOMIENIE O POPEŁNIENIU PRZESTĘPSTWA

Zarząd Główny SEiRP zrealizował uchwałę nr 34 z 26 czerwca 2018 roku w sprawie zawiadomienia Prokuratury o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez Dyrektora ZER MSWiA.

STOWARZYSZENIE
EMERYTÓW I RENCISTÓW POLICYJNYCH
ZARZĄD GŁÓWNY
02-672 Warszawa, ul. Domaniewska 36/38
REGON: 810527743, NIP 8512442679
-1-

Warszawa 26 czerwca 2018 roku

UCHWAŁA Nr 34/VII/ZG/2018

**Zarządu Głównego Stowarzyszenia Emerytów i Rencistów Policyjnych
z dnia 26 czerwca 2018 roku w sprawie zawiadomienia Prokuratury o
popełnieniu przestępstwa niedopełnienia obowiązków służbowych i
przekroczenia uprawnień przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego
MSW i A w Warszawie**

§ 1

ZG SEiRP postanowił zawiadomić Prokuraturę o popełnieniu przestępstwa niedopełnienia obowiązków służbowych i przekroczenia uprawnień wynikających z art. 231 § 1 k.k. i z art. 271 § 1 k.k. przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSW i A w Warszawie i jego współpracowników.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie w dniu podjęcia.

Sekretarz ZG SEiRP

Piotr Styczyński

Prezes ZG SEiRP

Antoni Duda

STOWARZYSZENIE EMERYTÓW I RENCISTÓW POLICYJNYCH ZARZĄD GŁÓWNY

02-672 Warszawa, ul. Domaniewska 36/38

tel. (22) 6012913

www.seirp.pl sekretariat@seirp.pl

KRS: 0000043188 NIP: 851 244 26 79

L. dz. 112/2018

Warszawa, dnia 11 września 2018 r.

Prokuratura Okręgowa

w Warszawie

ul. Chocimska 28,

00-791 Warszawa

ZAWIADOMIENIE O POPEŁNIENIU PRZESTĘPSTWA

Na podstawie art. 304 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904 ze zm.), w wykonaniu uchwały nr 34/VII/ZG/2018 z dnia 26 czerwca 2018 r. podjętej przez Zarząd Główny Stowarzyszenia Emerytów i Rencistów Policyjnych zawiadamiam o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w okresie od 1 stycznia 2017 r. do co najmniej dnia 10 września 2018 r. przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z siedzibą przy ul. Pawińskiego 17/21, 02-106 Warszawa oraz inne osoby działające z jego upoważnienia, określonego w art. 231 § 1 k.k. polegającego na niedopełnieniu obowiązków w postaci zaniechania wykonania nałożonych na nich obowiązków w ogóle lub częściowo bądź wykonywaniu ich w sposób niewłaściwy, nienależyty, sprzeczny z ich istotą lub charakterem, jak również z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa, a tym samym skutkujących działaniem na szkodę interesu publicznego i prywatnego.

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, dnia 22 sierpnia 2018 r.

III.7060.456.2018.ST

Pan Zbigniew Ziobro
Minister Sprawiedliwości

Szanowny Panie Ministrze

Do Rzecznika Praw Obywatelskich wpłynęła skarga wskazująca na brak w systemie prawnym skutecznego środka prawnego służącego zwalczaniu bezczynności organu rentowego w przekazaniu do sądu odwołania od jego decyzji.

Z art. 477⁹ § 1 k. p. c. wynika, że odwołania od decyzji organów rentowych lub orzeczeń wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności wnosi się na piśmie do organu lub zespołu, który wydał decyzję lub orzeczenie, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ lub zespół, w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji lub orzeczenia. Organ rentowy lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności na podstawie art. 477⁹ § 2 k. p. c. przekazuje niezwłocznie odwołanie wraz z aktami sprawy do sądu. Organ ten lub zespół, jeżeli uzna odwołanie w całości za słuszne, może zmienić lub uchylić zaskarżoną decyzję lub orzeczenie. W tym przypadku odwołaniu nie nadaje się dalszego biegu. Z kolei zgodnie z art. 83 ust. 7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778 ze zm.), jeżeli odwołanie nie zostało w całości lub w części uwzględnione, Zakład przekazuje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia wniesienia odwołania, sprawę do sądu wraz z uzasadnieniem.

W świetle powołanych przepisów w razie nieuwzględnienia w całości lub części odwołania, organ rentowy powinien przekazać je do sądu nie później niż w terminie 30 dni od dnia jego wniesienia. Po upływie tego terminu organ rentowy pozostaje w zwłoce. Jednak obowiązujące przepisy prawa nie zawierają skutecznych środków prawnych, pozwalających stronie postępowania zwalczać ową zwłokę organu rentowego.

W tym miejscu trzeba wskazać, że w orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że skoro odwołanie pełni rolę pozwu, to datą wszczęcia postępowania sądowego jest dzień wniesienia odwołania do organu rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 202/07, OSNP z 2009 r., Nr 3-4, poz. 50). Jednakże tak określony moment wszczęcia postępowania sądowego nie oznacza, że strona, która spotkała się z bezczynnością organu rentowego polegającą na nieprzekazaniu jej odwołania do sądu, ma możliwość skutecznego zaskarżenia tej bezczynności. W

szczegółności okoliczność, że dzień wniesienia odwołania wyznacza także moment wszczęcia postępowania sądowego wcale nie oznacza, że w tym zakresie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2018 r. poz. 75), zwanej dalej ustawą o skardze. Z art. 1 ust. 1 ustawy o skardze wynika bowiem, że reguluje ona zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu lub prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze. Ponadto w myśl art. 1 ust. 2 ustawy o skardze, przepisy tej ustawy stosuje się odpowiednio, gdy na skutek działania lub bezczynności sądu albo komornika sądowego doszło do naruszenia prawa strony do przeprowadzenia i zakończenia bez nieuzasadnionej zwłoki sprawy egzekucyjnej lub innej sprawy dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego.

W świetle powołanych przepisów poza zakresem stosowania ustawy o skardze pozostaje więc sytuacja, gdy zwłoka w rozpoznaniu sprawy sądowej nie jest wynikiem bezczynności sądu, lecz jest wynikiem bezczynności organu rentowego przejawiającej się w nieprzekazywaniu odwołania do sądu. Takie też stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie w postanowieniu z dnia 19 kwietnia 2018 r. (sygn. akt III S 11/18) oraz w postanowieniu z dnia 8 maja 2018 r. (sygn. akt III S 10/18) odrzucając jako niedopuszczalne skargi na przewlekłość postępowania wywołaną nieprzekazaniem przez organ rentowy odwołania do sądu.

Opisany stan rzeczy prowadzi do wniosku, że w tym przypadku nie istnieje odpowiednia procedura krajowa pozwalająca na skorzystanie ze skutecznego środka odwoławczego służącego zwalczaniu przewlekłości postępowania sądowego, które – co należy przypomnieć – toczy się już od dnia złożenia przez stronę odwołania do organu rentowego. Tak ukształtowany stan prawny narusza zarówno art. 45 ust. 1 Konstytucji RP gwarantujący prawo do rozpatrzenia sprawy przez sąd bez nieuzasadnionej zwłoki jak też narusza art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności gwarantujący rozpoznanie sprawy przez sąd w rozsądnym terminie.

W związku z tym działając na podstawie art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2017 r. poz. 958 ze zm.) zwracam się do Pana Ministra o podjęcie działań w celu dostosowania obowiązującego w tym zakresie prawa krajowego do standardu konstytucyjnego i konwencyjnego.

Z poważaniem

(Stanisław Trociuk)

Warszawa, dnia 3 września 2018 roku

ANALIZA

możliwości prawnych realizacji uchwały nr 34/VII/ZG/2018 Zarządu Głównego Stowarzyszenia Emerytów i Rencistów Policyjnych z 26 czerwca 2018 roku dot. zawiadomienia Prokuratury o możliwości popełnienia przestępstwa niedopełnienia obowiązków służbowych i przekroczenia uprawnień wynikających z art. 231 § 1 k.k. i z art. 271 § 1 k.k. przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w Warszawie i jego współpracowników przy prowadzeniu postępowań dotyczących zaskarżonych decyzji emerytalnych i rentowych.

Uchwałą nr 34/VII/ZG/2018 z 26 czerwca 2018 roku Zarząd Główny Stowarzyszenia Emerytów i Rencistów Policyjnych postanowił zawiadomić Prokuraturę o popełnieniu przestępstwa niedopełnienia obowiązków służbowych i przekroczenia uprawnień wynikających z art. 231 § 1 kk i z art 271 § 1 kk przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w Warszawie.

Rozważając możliwości prawne realizacji uchwały Stowarzyszenia Emerytów i Rencistów Policyjnych należy wskazać, że w związku z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2017 r. ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. poz. 2270) – zwanej dalej „ustawą nowelizującą”, Dyrektor ZER MSWiA lub osoby przez niego upoważnione, wydały decyzje emerytalne drastycznie obniżające kwoty emerytur i rent wcześniej przyznanych.

Jako podstawę prawną decyzji, przywołano art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Z 2016 r. poz. 708 i 2270), dalej zwaną „ustawą emerytalną”. Jest to

podstawa przytoczona błędnie, albowiem przepis ten określa formę ustalenia prawa do zaopatrzenia emerytalnego (decyzja) i stanowi podstawę do wydania decyzji pierwotnej ustalającej prawo do zaopatrzenia emerytalnego i wysokość świadczenia z tego tytułu. Ponadto, zgodnie z jego ust. 3 postępowanie w sprawie ustalenia prawa do zaopatrzenia emerytalnego wszczyna się na wniosek zainteresowanego. Jednakże zainteresowani emeryci i renciści wniosków takich nie składali.

Dyrektor ZER MSWiA lub osoby przez niego upoważnione, wydając przedmiotowe decyzje, również rażąco naruszył przepis art. 33 ustawy emerytalnej w brzmieniu nadanym przez art. 4 ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Poz. 715). Treść art. 33 została ustalona przez prawodawcę już po nowelizacji ustawy emerytalnej. Jednakże nowelizacja została wprowadzona do ustawy FUS i ustawy emerytalnej jako następstwo wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. sygnatura akt K 5/11. Istotą art. 33 ust. 1 ustawy emerytalnej jest ograniczenie wzruszalności prawomocnych decyzji organu emerytalnego, w tym ZER MSWiA, ustalających prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia. Ustawodawca uznał, że prawomocność (trwałość) decyzji, niezależnie od jej przedmiotu wymaga, aby przesłanki jej wzruszenia były precyzyjnie określone. Jeżeli uzasadnieniem trwałości ma być zasada zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, to należy gwarantować tę trwałość przede wszystkim przez niedopuszczalność ponownej, odmiennej oceny raz już ocenianych dowodów. Art. 33 ustawy emerytalnej, w ust. 1 pkt 1- 6, wskazuje enumeratywnie wszystkie te okoliczności (przesłanki), których wystąpienie może spowodować uchYLENIE lub zmianę decyzji emerytalnych i rentowych. Żadna z tych przesłanek nie uzasadnia wydania nowych decyzji obniżających świadczenia. Należy wyraźnie wskazać, że nową okolicznością i nowym dowodem nie jest "nowe prawo", określające kryteria obliczania wysokości emerytury (to jest art. 15c ustawy emerytalnej).

Art. 2 ust. 1 ustawy nowelizującej zobowiązuje organ emerytalny do wszczęcia z urzędu postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości świadczenia, ale zarazem nie przesądza wyniku tego

postępowania. Nie zakłada więc, że zostanie ono zakończone wydaniem nowej decyzji w przedmiocie, w jakim to postępowanie wszczynano. Zawiadamiającemu Stowarzyszeniu nie są znane przypadki, w których decyzja taka nie zostałaby wydana. Tymczasem organ emerytalny otrzymał tylko prawo do wszczęcia z urzędu postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości świadczeń i w toku tegoż postępowania po ustaleniu, że nie zachodzą w każdym konkretnym przypadku żadne przesłanki przewidziane w art. 33 ustawy emerytalnej, winien to postępowanie umorzyć.

Ze względu na treść przepisu art. 11 ustawy o emerytalnej w związku z art. 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. Z 2017 r. poz. 1257, ze zm.) zwana dalej „k.p.a.” i z uwagi na treść art. 2 ust. 1 ustawy nowelizującej organ emerytalny, mając obowiązek wszcząć postępowanie z urzędu w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości świadczeń oraz w związku z tym, mając obowiązek wydania postanowienia o wszczęciu takiego postępowania, postanowienia takiego nie wydał, a więc i nie wszczął postępowania w ustawowo zakreślonym przedmiocie, lecz nowe decyzje o ponownym ustaleniu wysokości emerytury wydał poza tego rodzaju postępowaniem.

Zgodnie z art. 61 § 4 k.p.a. organ był zobowiązany do niezwłocznego powiadomienia świadczeniobiorców o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie zmiany decyzji emerytalnej. Z pewnością nie można uznać za spełnienie powyższego obowiązku zapisu w pouczeniu do przesłanych decyzji, brzmiącego „biorąc pod uwagę zbieżność czasu wszczęcia z urzędu postępowania i wydania niniejszej decyzji należy niniejszą decyzję traktować, jako informację w przedmiocie wszczęcia i zakończenia postępowania”.

Jednocześnie, w myśl art. 13a ust. 1 ustawy emerytalnej, to „na wniosek organu emerytalnego Instytut Pamięci Narodowej sporządza informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy...”. Toteż nieuzasadnione jest twierdzenie organu, iż momentem wszczęcia postępowania było otrzymanie informacji z IPN, a nie wysłanie do IPN wniosku o jej sporządzenie.

W świetle powyższego należy również uznać, iż postępowanie administracyjne przeprowadzone przez organ dotknięte zostało oczywistą

wadą prawną poprzez niezastosowanie przepisów art. 10 §1 k.p.a. stanowiącego, że „Organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań”.

Stowarzyszeniu nie są znane przypadki, w których Dyrektor ZER MSWiA lub upoważnione przez niego osoby, po wszczęciu postępowania w sprawie emerytalnej umożliwiłby świadczeniobiorcy przedstawienie swoich racji i argumentów i dopiero na podstawie całokształtu dowodów podjął decyzję emerytalną. W zasadzie ograniczono się do informacji z IPN o przebiegu służby jako podstawy wymiaru nowego, niższego świadczenia.

W kontekście powyższego należy zauważyć, że w treści Wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 stycznia 2012 r. (K 36/09) zawarte są następujące stwierdzenia:

„...informacja o przebiegu służby sporządzona przez IPN stanowi tylko i wyłącznie dowód z akt osobowych funkcjonariusza w postępowaniu przed organem emerytalnym w sprawie ponownego ustalenia prawa do świadczenia emerytalnego oraz jego wysokości.

Informacja, będąc tylko jednym ze środków dowodowych w postępowaniu przed organem emerytalnym, w żadnym wypadku nie rozstrzyga sprawy indywidualnej z zakresu zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariusza.

Z istoty zaświadczenia jako czynności materialno-technicznej wynika bowiem, że jest ono - jak niniejsza „informacja” - aktem wiedzy, a nie woli IPN i nie ma charakteru prawotwórczego, w szczególności nie zmienia zakresu praw i obowiązków funkcjonariuszy, nie wywołuje bezpośrednio żadnych skutków materialnych w sferze ich uprawnień emerytalnych, choć pośrednio może mieć wpływ na realizację niektórych praw i obowiązków.

Zaświadczeniem organ potwierdza jedynie istnienie określonego stanu faktycznego na podstawie posiadanych już danych. Rozstrzygnięciem władczym o indywidualnych prawach i obowiązkach byłego funkcjonariusza organów bezpieczeństwa PRL jest dopiero decyzja właściwego organu emerytalnego w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczenia emerytalnego i jego wysokości.

Co więcej, to właśnie w tym postępowaniu organ emerytalny, zgodnie art. 34 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, w celu ustalenia okoliczności mających wpływ na prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy, przeprowadza postępowanie dowodowe i ocenia tym samym także urzędowe poświadczenie określonych faktów zawarte w informacji IPN. Treść informacji IPN, stanowiącej dokument urzędowy, może zatem ulec weryfikacji w postępowaniu dowodowym. W myśl art. 76 § 3 KPA dopuszczalne jest bowiem nawet obalenie domniemania zgodności z prawdą dokumentu urzędowego w drodze przeprowadzenia dowodu przeciwko treści takiego dokumentu. Decyzja organu emerytalnego zapada więc po przeprowadzeniu stosownego postępowania dowodowego i podlega następnie zaskarżeniu do sądu powszechnego.

Zakwestionowany art. 13a ust. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy wyłączając stosowanie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego do informacji o przebiegu służby funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa PRL, wyłącza tym samym jedynie prawo do bezpośredniego zaskarżania informacji o przebiegu służby funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa PRL przed IPN w trybie i na zasadach określonych w KPA.

Jak wykazano wyżej, informacja, o której mowa w art. 13a ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, jest jednak równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb, które po pierwsze - nie jest zaświadczeniem w rozumieniu KPA, po drugie - nie jest rozstrzygnięciem sprawy z zakresu zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariusza. Nie ma więc z całą pewnością ani charakteru decyzji, ani tym bardziej - co oczywiste - orzeczenia, podczas gdy konstytucyjne prawo do zaskarżania dotyczy bezpośrednio decyzji i orzeczeń wydanych w pierwszej instancji.

Biorąc pod uwagę całokształt unormowań determinujących postępowanie w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczeń emerytalnych i ich wysokości, należy stwierdzić, że osoba, której dotyczy kwestionowana regulacja, nie jest pozbawiona generalnego prawa do zaskarżania. Informacja o przebiegu służby byłego funkcjonariusza organów bezpieczeństwa PRL, mimo braku możliwości bezpośredniego zakwestionowania jej treści w postępowaniu przed IPN przez

funkcjonariusza, którego informacja dotyczy, podlega nie tylko weryfikacji w postępowaniu przed właściwym organem emerytalnym, ale przede wszystkim podlega wszechstronnej kontroli sądowej w postępowaniu wyjaśniającym. W razie bowiem zaskarżenia decyzji organu emerytalnego o ostatecznym ukształtowaniu praw emerytalnych funkcjonariusza rozstrzyga co do istoty sąd powszechny, który nie jest prawnie związany treścią tej informacji.”

Mając na uwadze powyższe informacja zawarta w treści pouczenia do decyzji (o czym wyżej) o jednoczesnym wszczęciu i zakończeniu postępowania w sprawie ponownego ustalenia wysokości emerytury faktycznie zamknęła świadczeniobiorcom drogę do uczestnictwa w tym postępowaniu i do przedstawienia dowodów.

Tymczasem istnieje wiele przykładów świadczących o tym, że racje takie winny być uwzględnione przez Dyrektora ZER MSWiA lub osoby działające z jego upoważnienia.

Jednym z nich jest sytuacja kobiet funkcjonariuszek, które pełniąc służbę przed 31 lipca 1990 r., a więc w okresie PRL, przebywały na urlopach wychowawczych. Wszystkim tym kobietom Dyrektor ZER MSWiA lub osoby działające z jego upoważnienia obniżyły emeryturę również za okres przebywania na tych urlopach, a IPN wystawił „zaświadczenia”, z których wynikało, że i w okresie opieki nad małym dzieckiem pełniły służbę w organach bezpieczeństwa Państwa. Część kobiet dotknięte zostały obniżką emerytur za kwestionowany okres już wcześniej, tj. w 2009 r., po uchwaleniu ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. (Dz.U. Poz.145). Również część z nich odwołała się wówczas do sądu. Wszystkie orzeczenia, które ostatecznie zapadały (jeżeli nie w pierwszej, to w drugiej instancji) uwzględniały racje kobiet. Przykładowo w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 stycznia 2013 roku, sygn. akt III AUa 1645/12 znajdujemy co następuje.

- Sąd Apelacyjny wskazuje, że „uzupełnił w sprawie postępowanie dowodowe i zażądał z IPN akt personalnych skarżącej. Z nich wynika, (...), iż w okresie służby korzystała ona z urlopu wychowawczego, w trakcie, którego nie pełniła żadnej służby w organach bezpieczeństwa państwa, (...)”.

- Sąd Apelacyjny podkreśla, że okres urlopu wychowawczego w związku z opieką nad dzieckiem należy traktować jako okres służby funkcjonariusza – kobiety, czyli okres pozostawania w stosunku służbowym.

- Okres służby, a także okres służby równorzędnej, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy zaopatrzeniowej stanowi usługę emerytalną.

W dalszej części uzasadnienia swojego wyroku Sąd Apelacyjny wskazuje, cyt.:

„Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że okres urlopu wychowawczego udzielony funkcjonariuszce organów bezpieczeństwa państwa w celu sprawowania opieki nad małym dzieckiem winien być uznany za okres, w którym funkcjonariuszka nie pełni służby w organach bezpieczeństwa państwa (podobnie jak pracownica nie świadczy w tym okresie pracy) w rozumieniu art. 15b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej. Według Sądu Apelacyjnego, skoro w okresie korzystania z urlopu wychowawczego pracownik jest zwolniony z obowiązku świadczenia pracy, to korzystająca z takiego urlopu funkcjonariuszka jest zwolniona z wykonywania obowiązków służbowych. Pozostaje ona w stosunku służby, zachowuje status funkcjonariuszki, jednakże nie realizuje zadań przynależnych do określonego stanowiska służbowego, tym samym nie pełni służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 15b ust. 1 in principio ustawy, skoro realizacja zadań na stanowisku służbowym prawnie została jej odjęta.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego pojęcie pełnienia służby w organie bezpieczeństwa państwa, jakim posługuje się art. 15b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, nie można przypisać innego znaczenia, niż faktyczne wykonywanie obowiązków związanych ze stanowiskiem zajmowanym w organie bezpieczeństwa państwa, z takim skutkiem, że znajdujące prawną podstawę zwolnienia z obowiązku realizacji zadań i ich nie wykonywanie oznacza brak możliwości przyjęcia, iż miało miejsce pełnienie służby w organie bezpieczeństwa państwa.

(...) Względy wykładni celowościowej prowadzą do wniosku, że ograniczenie wysokości świadczeń emerytalnych nie może dotyczyć funkcjonariuszy, którzy li tylko formalnie pozostawali w służbie w jednostce organizacyjnej kwalifikowanej jako organy bezpieczeństwa państwa, ale winno obejmować tych, którzy rzeczywiście pełnili służbę w tych organach realizując obowiązki przypisane do stanowiska, które mieściły się w danej strukturze organizacyjnej. Skoro byli funkcjonariusze ponoszą konsekwencje pełnienia służby w organie bezpieczeństwa państwa, ze względu na rolę tych organów, to konsekwencje te winny rozciągać się wyłącznie na okresy służby pełnionej faktycznie, wykonywanej, na okresy uczestniczenia w realizowaniu przez te organy ich funkcji”.

Kolejny przykład to wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 lipca 2013 roku, sygn. akt III AUa 1741/12. Zdaniem Sądu II instancji nieuprawnione jest ustalenie Sądu Okręgowego, iż cały okres jej służby stanowi służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 i o treści tych dokumentów.

Ponadto Sąd Apelacyjny wskazał, że „okresy urlopów macierzyńskich i urlopu wychowawczego są zaprzeczeniem pełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa, powodującym ponowne ustalenie, obniżenie wysokości emerytury policyjnej. Wprawdzie w wymienionych okresach odwołująca się pozostawała formalnie funkcjonariuszem określonej jednostki bezpieczeństwa państwa, ale nie może budzić najmniejszej wątpliwości fakt, że korzystając z ustawowych urlopów przeznaczonych na opiekę i wychowanie dziecka nie wykonywała obowiązków przypisanych do jej służbowego stanowiska i tym samym nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa”.

W konsekwencji dziesiątków, jeśli nie setek orzeczeń sądowych, Dyrektor ZER MSWiA zmienił zaskarżone decyzje, w których uwzględnił okres urlopów wychowawczych jako okres, w którym funkcjonariuszki nie pełniły służby w organach bezpieczeństwa, a MSW musiało zwrócić pieniądze, których bezprawnie pozbawiono kobiety. W związku z omawianą nowelizacją ustawy emerytalnej z 16 grudnia 2016 roku IPN wystawił „zaświadczenia”, z których wynika, że w organach bezpieczeństwa

kobiety pełniły służbę również w okresie przebywania na urloпах wychowawczych, a Dyrektor ZER MSWiA lub osoby działające z jego upoważnienia, danych tych nie zweryfikowały. Nie zweryfikowały wobec wszystkich kobiet – a nawet nie uczyniły tego wobec tych, które miały już wcześniejsze orzeczenia sądów, z których wynikało, że w tym samym okresie w czasie urloпów wychowawczych nie pełniły służby. Tymczasem niedopuszczalna jest prawomocna ocena raz już ocenionych dowodów.

Niedopełnienie obowiązków przez Dyrektora ZER MSWiA lub osoby działające z jego upoważnienia w zakresie przeprowadzenia postępowania doprowadziło do sytuacji wręcz paradoksalnej, gdyż sądy w związku ze złożonymi obecnie odwołaniami w sprawach już poprzednio osądzonych (o czym wyżej) będą się musiały wypowiadać w kwestiach będących przedmiotem wcześniejszego, prawomocnego rozstrzygnięcia, chyba że a priori dojdzie do głosu powaga rzeczy osądzonych.

Przyjmując nawet, że orzeczenia sądów (nawet masowe) zapadały w sprawach indywidualnych, i że nie daje to podstawy do ujednolicenia stanowiska wobec wszystkich kobiet przebywających na urloпах wychowawczych – to jest pewne, że Dyrektor ZER MSWiA lub osoby działające z jego upoważnienia powinny zweryfikować „zaświadczenia” IPN przynajmniej tym, które mają pozytywne orzeczenia sądów i podjąć kroki w celu pozyskania wykładni przepisów. Dane dot. kobiet, wobec których Dyrektor ZER MSWiA lub osoby działające z jego upoważnienia zmieniły wcześniejsze decyzje emerytalne, które wydano w związku z ustawą nowelizującą z dnia 23 stycznia 2009 r. i w „nowych decyzjach” ponownie obniżył im emerytury za omawiany okres – znajdują się w Zakładzie Emerytalno-Rentowym MSWiA.

Na zakończenie omawiania niedopełnienia obowiązków przez Dyrektora ZER MSWiA w kwestii urloпów wychowawczych funkcjonariuszek należy przypomnieć, że jak wielokrotnie wypowiadał się Sąd Najwyższy - przepisy o systemie ubezpieczeń społecznych mają charakter norm bezwzględnie obowiązujących, stąd niedopuszczalne są jakiekolwiek odstępstwa, poza wyraźnie określonymi. **Oznacza to, że niedopuszczalne jest swobodne kształtowanie warunków, na jakich następuje wyliczenie wysokości emerytury – co w działaniach Dyrektora ZER MSWiA lub osób przez niego upoważnionych, miało miejsce.**

Kolejną jest sytuacja funkcjonariuszy (emerytów), wobec których prokuratorzy Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu wydali prawomocne orzeczenia zawierające rozstrzygnięcie, że nie stwierdzają wątpliwości co do zgodności z prawdą oświadczenia lustracyjnego złożonego przez nich w trybie ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Nadmienić należy, że oświadczenie miało brzmienie „nie pracowałem, nie pełniłem służby ani też nie byłem współpracownikiem w rozumieniu art. 3a tej ustawy, organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 tej ustawy”. Mimo tego, że Dyrektor ZER MSWiA lub osoby działające z jego upoważnienia, często miały wiedzę o takim dowodzie z dokumentu urzędowego dostarczonego przez instytucję właściwą w zakresie definiowania (oceny) pełnienia albo niepełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa (na rzecz państwa totalitarnego), zaniechali jego wykorzystania w prowadzonym postępowaniu.

Nie ma również wątpliwości, że istnieją i inne poważne zastrzeżenia co do rzetelności postępowań. Można wysnuć przypuszczenie graniczące z pewnością, że wiele z tych postępowań było pozorowanych. Nie odnoszono się do argumentów przywoływanych przez poszczególnych świadczeniobiorców stosując „politykę” ujednoliconego, masowego stanowiska. Świadczą o tym chociażby przykładowe pisma będące stanowiskiem Dyrektora ZER przesyłanym do Sądu Okręgowego w wyniku odwołań od decyzji emerytalnych. Już choćby w tych przykładach bark odniesienia się Dyrektora ZER MSWiA do kwestii podnoszonych przez tych świadczeniobiorców, a przecież nie ma dwóch emerytów czy rencistów, których sytuacja byłaby identyczna (w załączeniu przykładowe odpowiedzi ZER na odwołania).

Warto również podkreślić, że nie tylko w trakcie trwającego postępowania Dyrektor ZER MSWiA lub osoby działające z jego upoważnienia mają możliwość weryfikowania całości dowodów w sprawie emerytalnej, ale również po jego zakończeniu. Na podstawie art. 4779 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, zwanej dalej „k.p.c.”, w zw. z art. 83 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych może, w ramach samokontroli, zmienić lub uchylić zaskarżoną decyzję. Jak wynika z informacji uzyskanej z ZER

MSWiA żadnego z odwołań nie uznano za słuszne, pomimo przedstawienia przez niektórych świadczeniobiorców bezdyskusyjnych dowodów nakazujących zmianę decyzji.

Od decyzji obniżających świadczenia, za pośrednictwem Dyrektora ZER MSWiA, złożyło odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie, XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych 22 015 świadczeniobiorców składając 25 900 odwołań. Odwołania te przez wiele miesięcy nie były przekazywane do sądu, przy czym niektóre odwołania pozostawały w Zakładzie Emerytalno–Rentowym MSWiA ponad rok. Do dnia 18 lipca 2018 r. Dyrektor ZER MSWiA lub osoby przez niego upoważnione nadal nie przekazały do sądu odwołań 5721 świadczeniobiorców. Dyrektor ZER MSWiA lub osoby przez niego upoważnione, zgodnie z art. 4779 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 1360, 1467), zwanej dalej „k.p.c.”, jeżeli nie uznali przedmiotowych odwołań za słuszne w całości, mają obowiązek niezwłocznego ich przekazania, wraz z aktami sprawy, do właściwego Sądu Okręgowego w Warszawie. Obowiązek ten wskazany jest także w art. 83 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137 poz. 887), z tym, że ogranicza ten termin do 30 dni liczony od dnia wniesienia odwołania.

„Niezwłocznie” nie jest tożsame z „natychmiastowo” - oznacza jednak „bez zbędnej zwłoki”. Trudno jednak uznać, że zwłoka taka nie nastąpiła, skoro odwołania zalegały przez wiele miesięcy na biurkach lub w szafach urzędników ZER MSWiA bez nadania im biegu, po czym przekazywane były do zespołu radców prawnych, co jednak nie było równoznaczne z przekazaniem ich do sądu.

Część odwołań nadal nie doczekała się nawet takiej reakcji Dyrektora ZER MSWiA lub osób przez niego upoważnionych, gdyż nie dopełnili oni obowiązków, czyli nie wykonali w ogóle bądź wykonali nienależycie czynności nakazane przepisami wynikające z istoty pełnionej funkcji, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. W tym miejscu zasadne jest przywołanie fragmentu uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2006 r. oraz z dnia 30 czerwca 2011 r. że, termin „niezwłocznie” oznacza termin realny mający na względzie okoliczności miejsca i czasu, a także regulacje zawarte w art. 354 i art. 355 k.c. Przepisy te stanowią o regułach i należytej staranności

w wykonywaniu zobowiązań (obowiązków prawnych). Według art. 354 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Z 2018 r. poz. 1025, 1104) Dyrektor ZER MSWiA lub osoby przez niego upoważnione powinni wykonać swoje zobowiązanie (obowiązek przekazania odwołania do Sądu) w sposób odpowiadający jego celowi oraz zasadom współżycia społecznego, tj. winni kierować się wskazaniem, jak postępować pod względem moralnym i etycznym. W naszej opinii wstrzymywanie przekazywania odwołań do Sądu (niezależnie od rzeczywistych motywów takiego działania), mając świadomość staczania się w ubóstwo tysięcy świadczeniobiorców ZER MSWiA (często w końcowej fazie ich życia), a także ludzkich tragedii, jest gwałceniem zasad współżycia społecznego.

Podnoszona przez Dyrektora kwestia braków kadrowych skutkująca drastyczną przewlekłością wskazuje na bierne i mało efektywne starania w zakresie ich uzupełnienia. Wszakże istnieją wyliczenia kosztów realizacji nowelizacji zawarte w projekcie ustawy, przesłanym w dniu 16 listopada 2016 r. przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji Mariusza Błaszczaka do Komitetu Stałego Rady Ministrów. Zaprezentowano tam precyzyjnie oszacowane nakłady, jakie poniesie MSWiA w związku z wdrożeniem ustawy. Uwzględniały one także nowe etaty oraz związane z tym koszty osobowe. Wykazywana wówczas determinacja w przygotowaniu etapu wdrożenia ustawy, nie zapowiadała żadnych trudności. Potwierdza to wypowiedź Zastępcy Dyrektora Departamentu Budżetu MSWiA Dariusza Atlasa na posiedzeniu połączonych Komisji Sejmowych: Administracji i Spraw Wewnętrznych oraz Polityki Społecznej i Rodziny w dniu 13 grudnia 2016 r. Określił on wówczas precyzyjnie uzasadnione potrzeby finansowe ZER MSWiA, które zostaną zaspokojone.

Teraz zaś Dyrektor ZER MSWiA stwierdza, że rozpatrywanie odwołań jest procesem czasochłonnym, wymagającym działania wielu pracowników Zakładu, a w Zespole Prawnym zatrudnionych jest obecnie (tylko) siedem osób. Osoby te muszą przecież merytorycznie rozpatrywać odwołania pod względem prawnym. Jednakże w rzeczywistości w odpowiedziach ZER MSWiA na odwołania przesyłanych do świadczeniobiorców wraz z pismem sądowym brak tego, co jest prawnym obowiązkiem pozwanego, tj. konkretnego odniesienia się do przedstawionych zarzutów wobec skarżonej decyzji Dyrektora ZER MSWiA (art. 127 k.p.c.). Kwestia ta była szerzej opisana we wcześniejszej części zawiadomienia.

W treści art. 231§ 1 k.k. ustawodawca zawarł, że funkcjonariusz publiczny, który przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Przestępstwo to musi być zawinione umyślnie, co oznacza, że funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem (bezpośrednim lub ewentualnym) zarówno przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków (w wyniku działania lub zaniechania).

Dyrektor ZER MSWiA i osoby przez niego upoważnione są funkcjonariuszami publicznymi. Nawet jeśli Dyrektorowi ZER MSWiA i osobom przez niego upoważnionym nie można przypisać winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim, to wina umyślna z zamiarem ewentualnym nie budzi żadnych wątpliwości – albowiem musieli oni wiedzieć o wielomiesięcznym zaleganiu odwołań świadczeniobiorców w ZER MSWiA i nie przekazywaniu ich do Sądu i na to się godzili. Wiedzieli również o obowiązujących ich przepisach regulujących postępowanie emerytalne i nie zastosowali ich (co wykazano wyżej).

Dla bytu przestępstwa niezbędne jest także aby sprawca działał na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Nie ma znaczenia, czy nieuczciwy urzędnik narusza dobro publiczne, jakim np. jest prawidłowe funkcjonowanie jego urzędu czy też dobra określonego petenta. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 27 października 2014 r. (sygn. akt WA 23/14) – przedmiotem ochrony z art. 231 Kodeksu karnego jest jakiegokolwiek dobro prawne, bez względu na to, czy należy ono do sfery prywatnej czy publicznej.

Dyrektor ZER MSWiA lub osoby przez niego upoważnione odebrali niektórym byłym funkcjonariuszom i ich rodzinom (tam, gdzie było to uzasadnione) możliwość zakończenia batalii o emeryturę już na etapie postępowania w ZER MSWiA i zachowania wcześniej przyznanych świadczeń. Innych (kobiety przebywające w okresie PRL na urloпах wychowawczych) bezzasadnie pozbawili świadczeń za ten okres. Nie ma więc wątpliwości, że urzędnicy ci działali na szkodę interesu prywatnego. Inaczej mówiąc spowodowali powstanie rozumianej szeroko szkody w interesie prywatnym, obejmującej zarówno szkodę majątkową, jak i niemajątkową w postaci krzywdy moralnej stanowiącej znaczną dolegliwość.

Interes publiczny to odwołanie się przez organy stosujące prawo do wartości, które są wspólne i istotne dla całego społeczeństwa, a w szczególności mają oparcie w wartościach wskazywanych w Konstytucji RP. Postępowanie wyżej wymienionego urzędnika i osób przez niego upoważnionych naruszyło niektóre zasady konstytucyjne i zasady prawa europejskiego, takie jak:

- *art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. zasady prawa do sądu „każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd”,*
- *art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. zasady równości wobec prawa oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. zasady demokratycznego państwa prawnego,*
- *art. 47 i art. 48 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Nicea 7 grudnia 2001 r.), art. 47 KPP odpowiada art. 6 ust. 1 i art. 13 EKPCz, zaś art. 48 KPP odpowiada art. 6 ust. 2 i 3 EKPCz.*

W wyniku niedopełnienia obowiązków Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA i osoby przez niego upoważnione pozbawili tysiące odwołujących się emerytów i rencistów mundurowych prawa do sądu jako jednego z katalogu praw człowieka. Biorąc pod uwagę fakt, że większość emerytów, rencistów i rencistów rodzinnych jest w podeszłym wieku, a wielu to osoby sędziwe - pewne jest, że część z nich nie doczeka w swoich sprawach rozstrzygnięć sądowych, co pozostaje w bezpośrednim związku z niedopełnieniem obowiązków przez urzędników, o których mowa wyżej.

Nie bez znaczenia dla bytu przestępstwa pozostaje fakt, że w wyniku niedopełnienia obowiązków przez Dyrektora ZER MSWiA i osoby przez niego upoważnione – zwiększyli oni pulę spraw, które bezzasadnie trafiają do sądu, działając w ten sposób na szkodę wymiaru sprawiedliwości i jednocześnie też na szkodę finansów publicznych.

Nadmieniam, że Zakład Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji przy ul. Pawińskiego 17/21, 02-106 Warszawa, dysponuje pełną dokumentacją w zakresie wykazanego w zawiadomieniu niedopełnienia obowiązków.

Warto również podkreślić, że nie tylko w trakcie trwającego postępowania Dyrektor ZER MSWiA ma możliwość weryfikowania całości dowodów w

sprawie emerytalnej, ale również po jego zakończeniu. Na podstawie art. 477(9) § 2 k.p.c., w zw. z art. 83 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych może, w ramach samokontroli, zmienić lub uchylić zaskarżoną decyzję. Jak wynika z informacji uzyskanej z ZER MSWiA Dyrektor żadnego z odwołań nie uznał za słuszne, pomimo przedstawienia przez niektórych świadczeniobiorców bezdyskusyjnych dowodów nakazujących zmianę decyzji.

W świetle powyższego, uważam za całkowicie uzasadnioną uchwałę nr 34/VII/ZG/2018 z dnia 26 czerwca 2018 r. podjętą przez Zarząd Główny Stowarzyszenia Emerytów i Rencistów Policyjnych, a w jej wykonaniu uprawnione i uzasadnione zawiadomienie Prokuratury na podstawie art. 304 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 1904 ze zm.), o podejrzeniu popełnieniu przestępstwa w okresie od 1 stycznia 2017 r. do co najmniej dnia sierpnia 2018 r. przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z siedzibą przy ul. Pawińskiego 17/21, 02-106 Warszawa oraz inne osoby działające z jego upoważnienia, przestępstwa określonego w art. 231 § 1 k.k. polegającego na niedopełnieniu obowiązków i przekroczeniu uprawnień skutkujących działaniem na szkodę interesu publicznego i prywatnego.

PREZES ZG SEIRP WS. APELU OBYWATELSKIEGO O APOLITYCZNOŚĆ POLICJI

STOWARZYSZENIE EMERYTÓW I RENCISTÓW POLICYJNYCH ZARZĄD GŁÓWNY

02-672 Warszawa, ul. Domaniewska 36/38
tel. (22) 6012913

www.seirp.pl sekretariat@seirp.pl

KRS: 0000043188 NIP: 851 244 26 79

L.dz. ZG- 103/2018

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2018 r.

Prezisi Zarządów Wojewódzkich i Okręgowych Stowarzyszenia Emerytów i Rencistów Policyjnych

Szanowni Państwo! Panie i Panowie Prezisi!

Na stronie <https://apel-obywatelski.pl/> został zamieszczony Apel Obywatelski dotyczący przypadków wykorzystywania apolitycznej Policji do doraźnych celów politycznych koalicji sprawującej władzę. Kategoryczne domaganie się bezwzględnego przestrzegania zasady apolityczności Policji leży w interesie każdego obywatela ceniącego wartości demokratycznego państwa prawnego, niezależnie od tego na jaką opcję polityczną oddał swój głos w wyborach.

Uważam, że trzeba stanowczo upominać się o apolityczność Policji, to ważne dla nas wszystkich, to szczególnie ważne dla policjantów. Dlatego, w najgłębszym przekonaniu o słuszności, zachęcam do składania podpisów pod Apelem Obywatelskim.

Z poważaniem!

PREZES
ZARZĄDU GŁÓWNEGO
Antoni Duda

MEDIALNY PUNKT KONTAKTOWY POKRZYWDZONYCH BYŁYCH FUNKCJONARIUSZY

Od 24 września 2018 roku funkcjonuje nowy adres e-mailowy: wykluczeni@seirp.pl który będzie punktem kontaktowym dla wszystkich byłych funkcjonariuszy pokrzywdzonych w wyniku bezprawnego poddania weryfikacji, a następnie włączonych do katalogu funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa i katalogu funkcjonariuszy pełniących służbę na rzecz totalitarnego państwa przez działających w porozumieniu przedstawicieli IPN, MSWiA i ZER.

Zachęcamy do zapoznania się z **Infoteką nr 17** w której prezentujemy dokumenty i opisujemy fakty i okoliczności związane z samowolnym i bezprawnym działaniem podwładnych Ministra Krzysztofa Kozłowskiego oraz sposób wykorzystania spreparowanych przez nich dokumentów przez IPN, MSWiA i ZER MSWiA.

Biuro Zarządu Głównego SEiRP

INFOTEKA NR 17 (24 09 2018)

Zgodnie z zapowiedzią ten numer Infoteki poświęcamy przypomnieniu zagadnień związanym z weryfikacją, lustracją i konsekwencjami ustaw represyjnych stosowanych przez IPN i ZER MSWiA wobec funkcjonariuszy pionu polityczno-wychowawczego i innych bezprawnie włączonych przez IPN do katalogów represyjnych w oparciu o fałszywą wersję tzw. Instrukcji Kozłowskiego.

1. Zamiast wstępu

W prezentowanym numerze Infoteki przypominamy fakty, okoliczności i dokumenty związane z realizacją uchwały nr 69 Rady Ministrów z 21 maja 1990 roku dotyczącej weryfikacji funkcjonariuszy w aspekcie wykorzystania tych dokumentów przez IPN i ZER MSWiA do realizacji ustaw represyjnych w szczególności wobec funkcjonariuszy pionu polityczno-wychowawczego i innych, bezprawnie włączonych przez IPN do katalogów funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa i służby na rzecz totalitarnego państwa, w oparciu o fałszywą wersję tzw. Instrukcji Kozłowskiego. Nie znamy dokładnej liczby, ale w oparciu o szacunkową liczebność struktur zakładamy, że może to być nawet kilka tysięcy osób, które w wyniku misyjnej działalności IPN, stały się ofiarami bezprawnej mutacji "Instrukcji Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej" czyli tzw. instrukcji Kozłowskiego z dnia 25 czerwca 1990 roku, wprowadzonej w życie w dniu 2 lipca 1990 roku w splocie dziwnych, wręcz kuriozalnych okoliczności decyzją Wojciecha Brochwicza-Raduchowskiego – sekretarza jednej z 50 działających w tamtym czasie komisji kwalifikacyjnych. W decyzji tej Raduchowski-Brochwicz, odwołuje się do jeszcze jednej Instrukcji Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej" z dnia 28 czerwca 1990 roku, której nie ma i której nigdy nikt nie widział. Istna abrakadabra.

Byłoby to śmieszne, gdyby nie to, że generalnie problem ten dotyczy paru tysięcy funkcjonariuszy milicji bezprawnie poddanych weryfikacji w 1990 roku. Funkcjonariusze ci przez wiele lat służyli w Policji lub w innych służbach, a następnie w wyniku kolejnych populistycznych machinacji polityków dobrej zmiany i usługnych pseudohistoryków, którzy wymyślili nowy katalog służby na rzecz totalitarnego państwa, rękami oportunistycznych urzędników ZER MSWiA zostali pozbawieni emerytur

za służbę w Policji. Niestety problem ten dotyczy również milicjantów, którzy byli zwolnieni ze służby przed 1990 rokiem i dopiero po ponad 20. a często po 30. latach dowiedzieli się, że byli funkcjonariuszami organów bezpieczeństwa państwa, a po kilku kolejnych latach, że służyli totalitarnemu państwu. Zebrany w tej infotece materiał obnaża łamanie prawa, które trwa przez całe lata i pokazuje ludzi, którzy mimo, że mają świadomość swego bezprawnego działania, dalej kłamią, manipulują i w poczuciu bezkarności tkwią po uszy w tym procederze.

Wracając do początku, trzeba przypomnieć, że w obrocie prawnym istniały, a w zasadzie ze względu na wywierane skutki, istnieją nadal dwie wersje "Instrukcji przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej" z dnia 25 czerwca 1990 roku. Jedna, autentyczna podpisana przez przewodniczącego tej komisji Krzysztofa Kozłowskiego oraz druga bezprawna, stanowiąca załącznik do decyzji Sekretarza Komisji Kwalifikacyjnej ds. Kadr Centralnych z dnia 2 lipca 1990 roku, która nie została podpisana przez K. Kozłowskiego. Obydwie Instrukcje różnią się zasadniczo treścią oraz wewnętrzną strukturą. Autentyczna „Instrukcja przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej” z dnia 25 czerwca 1990 r., podpisana przez Krzysztofa Kozłowskiego, w tym samym dniu została wprowadzona w życie zarządzeniem ministra spraw wewnętrznych nr 51/90 z dnia 25 czerwca 1990 r. i uzupełniona zarządzeniem nr 53 z dnia 2 lipca 1990 r., które podniosło jej rangę czyniąc z niej, na potrzeby weryfikacji, źródło wiedzy o strukturach i stanowiskach zaliczonych do Służby Bezpieczeństwa. Z bliżej nieznanych i zapewne dzisiaj trudnych do ustalenia powodów, podwładni ministra Kozłowskiego przygotowali zasadniczo rozszerzony tekst „Instrukcji...”, w którym wbrew powszechnie znanym faktom umieścili różne struktury i stanowiska, które nigdy nie były zaliczane do Służby Bezpieczeństwa. Tekst ten nazwali jednolitym i wprowadzili do obrotu prawnego decyzją Sekretarza Komisji Kwalifikacyjnej ds. Kadr Centralnych z dnia 2 lipca 1990 roku. Każdy z przedstawionych wariantów Instrukcji wyznacza inny zakres osób zaliczonych do funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa, zobowiązanych do poddania się postępowaniu kwalifikacyjnemu, potocznie zwanemu "weryfikacją". Niezależnie od intencji tych wybitnych znanych dziś prawotwórców, taka działalność nosi znamiona czynów karalnych. Radosną twórczość tych prawodawców niestety obejmuje już przedawnienie. Jeszcze trudniejszy do zrozumienia i wyjaśnienia jest upór

historyków IPN, którzy nie uznają Instrukcji legalnej, podpisanej przez K. Kozłowskiego, przyjmując za jedynie ważną jej rozszerzoną przez podwładnych Kozłowskiego bezprawną wersję. Jak wiemy z wielu różnych źródeł, Instytut Pamięci Narodowej kwalifikując osoby jako funkcjonariuszy SB, powoływał się i robi to nadal wyłącznie na Instrukcję rozszerzoną. To ta wersja Instrukcji była udostępniona sądom powszechnym, które na jej podstawie wydawały wyroki, tak w sprawach lustracyjnych, jak i w sprawach emerytalno-rentowych. Ta działalność całkowicie wypełnia znamiona przestępstwa i na szczęście nie chroni jej instytucja przedawnienia.

Z powodu tego, bezprawnie rozszerzonego wbrew oczywistym faktom, tekstu Instrukcji, tysiące funkcjonariuszy Policji i innych służb ponosi niczym nie uzasadnione konsekwencje bezpodstawnego włączenia do populacji podlegającej weryfikacji w 1990, a w ślad za tym, za sprawą historyków IPN, do grupy osób objętych konsekwencjami ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, Dz.U. Nr 8 poz.67 ze zm. i ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r., poz. 2270). Trzeba przypomnieć, że przeciwko włączeniu milicjantów /głównie z pionu polityczno-wychowawczego/ do weryfikacji zdecydowanie protestowała, w wielu wystąpieniach do ministra spraw wewnętrznych z 1990 i 1991 roku, ówczesna Rzecznik Praw Obywatelskich – Pani prof. Ewa Łętowska.

Trzeba dodać, że obydwa przywołane wyżej zarządzenia, wprowadzające do obiegu prawnego autentyczną wersję Instrukcji przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990 r., utraciły moc w dniu 30 marca 2001 r. (co zostało ogłoszone w obwieszczeniu prezesa Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2001 r., M.P. z 2001 r. Nr 47, poz. 782); nie spowodowało to, choć powinno, wycofania z tego obiegu

wzmiankowanej instrukcji, co z pewnością ograniczyłoby skandaliczne wykorzystywanie jej najprawdopodobniej sfałszowanej wersji.

Okoliczności dotyczące drugiego życia instrukcji zostały bardzo szeroko opisane w interpelacji nr 8856 z 11 września 2012 roku którą poseł RP Artur Dębski wraz z innymi posłami wystosował do MSW. Interpelacja dotyczyła szkoleń prowadzonych przez pracowników IPN dla sędziów Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie w czasie których sędziom uczestniczącym w szkoleniu pracownicy IPN rozdawali rozszerzoną wersję instrukcji. Trzeba zwrócić szczególną uwagę na odpowiedź na pytanie o oryginał instrukcji, na podstawie której MSW wydał IPN kserokopie potwierdzając zgodność tej kserokopii z oryginałem. Otóż sekretarz stanu w MSW Piotr Stachańczyk stwierdził co następuje: „W nawiązaniu do pisma z dnia 14 września 2012 r. (sygn. SPS-023-8856/12), dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Artura Dębskiego oraz grupy posłów w sprawie wpływu kopii dokumentu „Instrukcja przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej” z dnia 25 czerwca 1990 r. wydawanych przez pracowników IPN podczas szkoleń instruktażowych sędziom Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie dysponuje oryginałem ww. dokumentu. Mając na względzie fakt, że przewodniczącym ww. komisji był szef Urzędu Ochrony Państwa, należy przypuszczać, iż przedmiotowy dokument znajduje się w archiwach Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego”. A w odpowiedzi na interpelację ponownie stwierdził: „Wedle mojej wiedzy, wynikającej z faktu, iż w okresie wydania wskazanych w interpelacji dokumentów byłem pracownikiem ówczesnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych współpracującym ściśle z ministrem Krzysztofem Kozłowskim, wspomniane dokumenty powstały w dacie, którą posiadają i nie zostały sfałszowane w celu użycia jako dokumenty autentyczne. Tekst jednolity „Instrukcji przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej” z dnia 25 czerwca 1990 r. został sporządzony jako dokument o charakterze pomocniczym, który przekazano komisjom wojewódzkim w celu ułatwienia ich pracy i usunięcia ewentualnych wątpliwości dotyczących treści dokumentu z uwagi na wydanie w krótkim okresie czasu przedmiotowej instrukcji i jej zmiany. Należy mieć bowiem na względzie fakt, że członkowie tychże komisji nie posiadali często wykształcenia prawniczego, które ułatwiłoby im pracę”. Krótko mówiąc nie mamy oryginału dokumentu, lecz wydajemy

jago kserokopie zaświadczać o zgodności z oryginałem. Brak słów, żeby to skomentować, chyba tylko słynną frazę z Barei: „Nie mamy pańskiego płaszcza i co pan nam zrobi”? Kwestia ta była również przedmiotem opinii z 15 maja 2013 roku, sporządzonej na zlecenie Związku Byłych Funkcjonariuszy Służb Ochrony Państwa przez prof. Jana Widackiego. Obydwa dokumenty zamieszczamy w zbiorze tej Infoteki.

W latach 2010-2017 funkcjonariusze pionu polityczno-wychowawczego uzyskali wiele korzystnych wyroków sądów w postępowaniach ubezpieczeniowych i lustracyjnych. Niestety IPN, impregnowany w swej misyjnej działalności na wszystkie fakty i argumenty, na podstawie spreparowanej przez siebie nowej ustawy, w której zastąpił pojęcie organów bezpieczeństwa państwa określeniem służby na rzecz totalitarnego państwa, ponownie skazał tę grupę funkcjonariuszy na pozbawienie prawa do emerytur i rent, prawa nabytego po wielu latach służby po 1990 roku, na podstawie prawa ustanowionego przez Rzeczpospolitą Polską.

Mamy świadomość, że materiały zamieszczone w tym numerze Infoteki nie wyczerpują wszystkich aspektów prezentowanego zagadnienia, ale mamy nadzieję, że będą inspiracją do naszych dalszych działań w walce o prawdę i sprawiedliwość. Z tego względu, dla wszystkich zainteresowanych objętych niesłusznie weryfikacją z jej dramatycznymi następstwami, uruchamiamy specjalny punkt kontaktowy, który będzie służył do rozwinięcia i uzupełnienia przedstawionych zagadnień, a także do wymiany poglądów i pomysłów na to, co możemy z tym zrobić, w aspekcie naszej dzisiejszej sytuacji. Będzie również próbą policzenia się i ewentualnego stworzenia grupy osób zainteresowanych dalszą wspólną walką o nasze prawo do pełnej emerytury czy renty. Za punkt kontaktowy będzie służył nowy zamieszczony na stronie internetowej SEiRP adres e-mailowy: wykluczeni@seirp.pl.

IPN, ZER, RCL, MSWiA na wielkich łowach. Już nikt się nie wymknie. Twórcy pojęcia służby na rzecz totalitarnego państwa

http://www.seirp.pl/ckfinder_pliki/files/Archiwum/2.%20LINK.%20Tw%C3%B3rcy%20poję%20cia%20s%C5%82u%C5%BCba%20na%20rzecz%20totalitarnego%20pa%C5%84stwa..docx

Intencje i myśl przewodnią twórców tzw. ustawy dezubekizacyjnej doskonale ilustruje cytat zaczerpnięty z wypowiedzi Marzeny KRUK, dyrektor Archiwum IPN na posiedzeniu Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych (nr 73) Komisji Polityki Społecznej i Rodziny (nr 52) w dniu 13 grudnia 2016 r. *„Pierwsza ustawa dezubekizacyjna z 2009 r., ale także ustawa lustracyjna, a nawet zwłaszcza ona, pokazała jak bardzo przyjęte w niej rozwiązania okazały się być nieprecyzyjne i jak wiele niejasności w efekcie wprowadziły, pozwalając wielu strukturom, a tym samym funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa, wymknąć się spod regulacji zawartych w tych ustawach.”*

Interpelacja nr 8856 do ministra spraw wewnętrznych w sprawie wpływu kopii dokumentu “Instrukcja przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej” z dnia 25.06.1990 r. wydawanych przez pracowników IPN podczas szkoleń instruktazowych sędziom Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie

http://www.seirp.pl/ckfinder_pliki/files/Archiwum/3.%20LINK.%20Interpelacja%20nr%208856%20pos%C5%82a%20Artura%20D%C4%99bskiego%20do%20ministra%20spraw%20wewn%C4%99trznych.docx

W odpowiedzi na interpelację nr 8856 sekretarz stanu w kierowanym przez Pana resortu, pan Piotr Stachańczyk, nie odniósł się do żadnego z dwóch pytań, którymi interpelacja ta została podsumowana. Przedmiotowa odpowiedź zawierała jedynie znaną nam wcześniej informację, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie posiada oryginału “Instrukcji przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej” z dnia 25 czerwca, który to dokument, w wersji stanowiącej załącznik do decyzji nr 1/90 sekretarza Komisji Kwalifikacyjnej ds. kadr centralnych,

prawdopodobnie został sfałszowany, czego potwierdzenia szukaliśmy u źródła, czyli w MSW.

Uszczegółowiając jej treść, podkreślamy, co ustaliliśmy:

- wspomniany, najprawdopodobniej, naszym zdaniem, sfałszowany dokument nie ma oryginału podpisanego przez przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej pana Krzysztofa Kozłowskiego;
- autentyczna "Instrukcja przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej" z dnia 25 czerwca 1990 r., podpisana przez pana K. Kozłowskiego, została bezzwłocznie wdrożona zarządzeniem ministra spraw wewnętrznych nr 51/90 z dnia 25 czerwca 1990 r.;
- zmiany tej autentycznej instrukcji, do których miało rzekomo dojść w dniu 28 czerwca 1990 r. (a których tekstu nie ma w archiwum MSW), wymagałyby również wprowadzenia ich w życie zarządzeniem ministra spraw wewnętrznych, które nie zostało wydane;
- sekretarz Komisji Kwalifikacyjnej ds. kadr centralnych nie miał uprawnień do wydania decyzji nr 1/90 z dnia 2 lipca 1990 r., a także do dokonywania zmian autentycznej "Instrukcji przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej" z dnia 25 czerwca 1990 r. ani do ogłoszenia jej samowolnie zredagowanego "tekstu jednolitego";
- sekretarz Komisji Kwalifikacyjnej ds. kadr centralnych był sekretarzem tylko tej jednej komisji, podczas gdy postępowania kwalifikacyjne w pierwszej instancji prowadziły wojewódzkie komisje kwalifikacyjne w liczbie 49 (a w drugiej instancji Centralna Komisja Kwalifikacyjna); sekretarz jednej z 50 pierwszoinstancyjnych komisji kwalifikacyjnych nie miał żadnego władztwa nad pozostałymi komisjami.

Opinia prof. Jana Widackiego

Opinia została sporządzona na zlecenie Związku Byłych Funkcjonariuszy Służb Ochrony Państwa. Zakres rozważań i wniosków został ograniczony przez Zlecającego do odpowiedzi na pytanie:

http://www.seirp.pl/ckfinder_pliki/files/Archiwum/4.%20LINK.%20Opinia%20prof.%20Widackiego.docx

Czy Instrukcja Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990 roku, stanowiąca załącznik do Decyzji Sekretarza Komisji Kwalifikacyjnej ds. kadr Centralnych z dnia 2 lipca 1990 roku miała moc wiążącą, czy kiedykolwiek obowiązywała?

IPN ćwiczy sędziów

http://www.zbfsop.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=612:ipn-wiczy-sdziow&catid=1:cytujemy&Itemid=33

W kwiecie, którym niektórzy z orzekających wymachują przed nosem byłym esbekom, **pojawia się, nieobecny wcześniej pion polityczno-wychowawczy MSW** oraz "słuchacze" szkoły w Legionowie - przedtem była mowa tylko o pracownikach. Kwit ma być ponoć jednolitym tekstem instrukcji uwzględniającym zmiany wprowadzone jakoby inną instrukcją przewodniczącego Kozłowskiego. Kłopot w tym, że **ta inna instrukcja nie istnieje**. Nie istnieje też żadne zarządzenie szefa MSW, które zmieniałoby treść pierwotnej instrukcji.

Sprawozdanie Rzecznika Praw Obywatelskich za okres 1.12.1990 – 19.11.1991

http://www.seirp.pl/ckfinder_pliki/files/Archiwum/6.%20LINK.%20Cytaty%20ze%20sprawozdania%20rzecznika%20praw%20obywatelskich%20za%20okres%201%20grudnia%201990%20r.%20-%2019%20listopada%201991%20r..docx

<http://www.bip.brpo.gov.pl/sites/bip/files/atoms/files/Informacja%20roczna%201990-1991.pdf>

Uznanie w dniu 2 lipca 1990 r. funkcjonariuszy tego nieistniejącego od ponad pół roku pionu za funkcjonariuszy SB Rzecznik uznał jako działanie wstecz, co nie było zgodne z prawem, bowiem funkcjonariusze ci przed 2 lipca 1990 r. nie wiedzieli, że przynależą do tej formacji.

Informacja dot. rozprawy lustracyjnej Jana M.

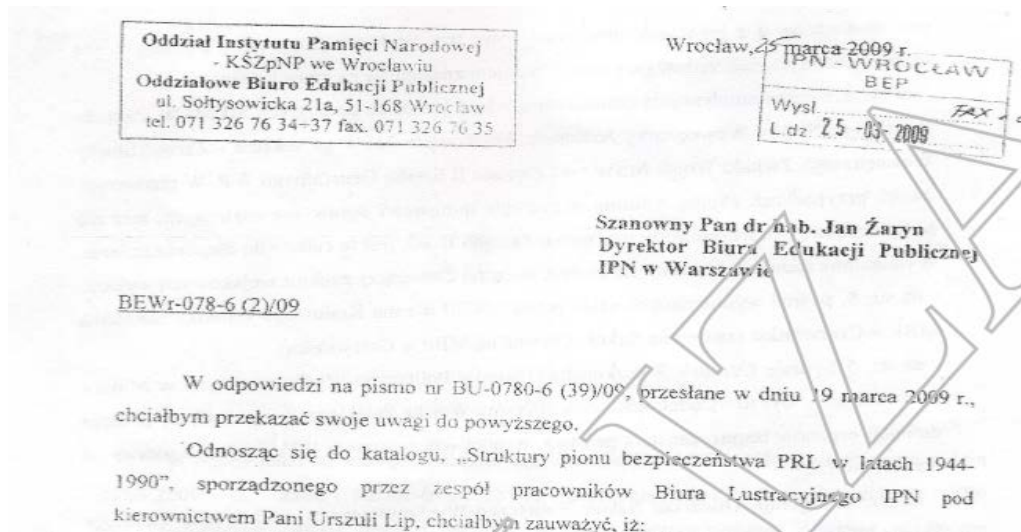
<http://zbfso.pl/index.php/archiwum/635-informacja-dot-rozprawy-lustracyjnej-jana-m>

W dniu 24 sierpnia 2011 roku przed II Wydziałem Karnym Sądu Okręgowego w Rzeszowie odbyła się rozprawa lustracyjna Jana M. byłego Zastępcy szefa WUSW w Rzeszowie ds. polityczno-wychowawczych. **Nr sprawy II K 41/11. /.../** W dniu 8.11.2011 r. przed sądem apelacyjnym w Rzeszowie odbyła się rozprawa w sprawie kłamstwa lustracyjnego Jana M. Apelację wniósł oddział rzeszowski IPN. Sąd apelacyjny podtrzymał wyrok sądu okręgowego i stwierdził, iż Jan M. nie jest kłamcą lustracyjnym. Pion Polityczno - Wychowawczy nie był bowiem częścią SB. Wyrok Sądu Apelacyjnego stał się prawomocny.

Pion polityczno-wychowawczy w korespondencji IPN

http://www.seirp.pl/ckfinder_pliki/files/Archiwum/8.%20PDF.%20Pion%20pol-wych%20w%20korespondencji%20IPN.docx

/.../

- na str. 4, wątpliwości budzi także umieszczenie w wykazie Zarządu Polityczno-Wychowawczego MSW. Była to jednostka ogólnoministerialna, do której oddelegowywano funkcjonariuszy MO i rzadziej SB. Nie ma jej także w wykazie organów bezpieczeństwa państwa, zamieszczonym w ustawie o IPN, a także w ustawie „o ujawnianiu...”. W tym przypadku w zainteresowaniu IPN, mogliby się znaleźć jedynie funkcjonariusze SB pełniący tam służbę.

/.../

Reasumując, stwierdzam, że moje największe wątpliwości budzi rozszerzenie definicji „organów bezpieczeństwa państwa”, na pion polityczno-wychowawczy MSW, jak też WP, co nie znajduje odzwierciedlenia w tejże zamieszczonej w przywołany już ustawach.

Z wyrazami szacunku

Paweł Piotrowski

Paweł Piotrowski

Starszy specjalista OBEP IPN we Wrocławiu

Za zgodność z oryginałem poświadczam
RADCA PRAWNY

mgr Anna Bzdzińska-Luczak

Wrocław, dnia... 15.12.2014r.

2

Historyczno-prawna analiza struktur organów bezpieczeństwa państwa w Polsce ludowej (1944–1990). Zbiór studiów, red. Adrian Jusupović i Rafał Leśkiewicz

<https://ipn.gov.pl/pl/archiw/dzialalnosc-naukowa-i-p/publikacje-zwarte/32464,Historyczno-prawna-analiza-struktur-organow-bezpieczenstwa-panstwa-w-Polsce-ludo.html>

W 2013 roku została wydana przez IPN:” Historyczno-prawna analiza struktur organów bezpieczeństwa państwa w Polsce ludowej (1944–1990). Zbiór studiów, red. Adrian Jusupović i Rafał Leśkiewicz, Warszawa

2013, 352 s.”. Publikacja została przygotowana w ramach prac naukowo-badawczych Biura Udostępniania i Archiwizacji Dokumentów i Biura Lustracyjnego Instytutu Pamięci Narodowej. Zapoznaliśmy się z całością tego wyjątkowo nierzetelnego, dyskwalifikującego autorów, „dzieła”. Poniżej parę cytatów z tej cegły, której treść została przeniesiona do prezentowanego obok pisma prezesa IPN do wiceministra spraw wewnętrznych i administracji, a następnie do uzasadnienia podmienionego projektu ustawy „uchwalonej” 16 grudnia 2016 roku. Niestety tworząc katalog służby w organach bezpieczeństwa państwa, a w ślad za nim katalog służby na rzecz totalitarnego państwa badacze stosują swoje odkrycia tylko wtedy, gdy pasują do założonej tezy i całkowicie je pomijają, gdy przyjętą tezę wykluczają. Dotyczy m. in. zaliczenia do tych katalogów funkcjonariuszy pionu polityczno-wychowawczego, co dobitnie pokazują przedstawione niżej cytaty.

Rafał Leśkiewicz. Od SB do UOP. Weryfikacja funkcjonariuszy SB

<http://docplayer.pl/32388328-Od-sluzby-bezpieczenstwa-do-urzedu-ochrony-panstwa.html>

Wersja pełniejsza zawiera obszerniejszy wykaz. W tym kontekście warto zwrócić uwagę na decyzję nr 1/90 sekretarza Komisji Kwalifikacyjnej ds. Kadr Centralnych z 2 VII 1990 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu Instrukcji Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 VI 1990 r. Pod decyzją podpisał się sekretarz Komisji Wojciech Raduchowski–Brochwicz. Załącznikiem do tej decyzji jest pełniejsza wersja Instrukcji.

Uchwała Rady Ministrów nr 69 z 21 maja 1990 roku

Link do treści: [PDF: uchwała RM](#)

159

UCHWAŁA Nr 69 RADY MINISTRÓW

z dnia 21 maja 1990 r.

w sprawie trybu i warunków przyjmowania byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa do służby w Urzędzie Ochrony Państwa i w innych jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz zatrudniania ich w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Na podstawie art. 132 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz. U. Nr 30, poz. 180) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Byli funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa, o których mowa w art. 131 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz. U. Nr 30, poz. 180), zwani dalej „kandydatami”, mogą być przyjmowani do służby w Urzędzie Ochrony Państwa, Policji lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Spraw Wewnętrznych albo zatrudniani w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych po uzyskaniu pozytywnej opinii właściwej komisji kwalifikacyjnej, wydanej po przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego.

2. W celu przeprowadzenia postępowania kwalifikacyjnego powołuje się Centralną Komisję Kwalifikacyjną, Komisję Kwalifikacyjną do Spraw Kadr Centralnych oraz wojewódzkie komisje kwalifikacyjne.

§ 2. 1. Centralną Komisję Kwalifikacyjną powołuje Prezes Rady Ministrów spośród przedstawicieli: Politycznego Komitetu Doradczego przy Ministrze Spraw Wewnętrznych, Ministra-Szefa Urzędu Rady Ministrów, Ministra Spraw Wewnętrznych, Szefa Urzędu Ochrony Państwa, Komendanta Głównego Policji oraz związku zawodowego funkcjonariuszy Policji, a także spośród innych osób o powszechnie uznanym autorytecie moralnym i społecznym.

2. O udział w pracach Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej Prezes Rady Ministrów zwróci się również do przedstawicieli sejmowej Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych oraz senackiej Komisji Praw Człowieka i Praworządności.

3. Przewodniczącym Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej jest Szef Urzędu Ochrony Państwa.

§ 3. 1. Komisję Kwalifikacyjną do Spraw Kadr Centralnych powołuje Szef Urzędu Ochrony Państwa spośród przedstawicieli organów i organizacji oraz spośród osób, o których mowa w § 2 ust. 1. O udział w pracach Komisji Szef Urzędu Ochrony Państwa zwróci się również do przedstawicieli sejmowej Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych oraz senackiej Komisji Praw Człowieka i Praworządności.

2. Przewodniczącym Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Centralnych powołuje Szef Urzędu Ochrony Państwa.

§ 4. 1. W każdym województwie przewodniczący Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej powołuje wojewódzką komisję kwalifikacyjną spośród przedstawicieli: Szefa Urzędu Ochrony Państwa, Komendanta Głównego Policji oraz związku zawodowego funkcjonariuszy Policji, a także spośród innych osób o uznanym w lokalnej społeczności autorytecie moralnym i społecznym.

2. O udział w pracach wojewódzkiej komisji kwalifikacyjnej przewodniczący Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej zwraca się do dwóch posłów i senatora z danego województwa.

3. Przewodniczącemu wojewódzkiej komisji kwalifikacyjnej powołuje przewodniczący Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej.

§ 5. 1. Do zadań Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej należy:

- 1) nadzór nad przebiegiem postępowania kwalifikacyjnego i pracą Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Centralnych oraz wojewódzkich komisji kwalifikacyjnych,
- 2) rozpatrywanie odwołań kandydatów od opinii Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Centralnych oraz wojewódzkich komisji kwalifikacyjnych,
- 3) przedłożenie Radzie Ministrów sprawozdania z przebiegu postępowania kwalifikacyjnego.

2. Do zadań Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Centralnych należy przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego oraz formułowanie opinii w sprawie kandydatów pełniących dotychczas służbę w komórkach organizacyjnych Służby Bezpieczeństwa na szczeblu centralnym, a ubiegających się o przyjęcie do służby w Urzędzie Ochrony Państwa, Policji lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Spraw Wewnętrznych albo o zatrudnienie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

3. Do zadań wojewódzkich komisji kwalifikacyjnych należy przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego oraz formułowanie opinii w sprawie kandydatów ubiegających się o przyjęcie do służby w Urzędzie Ochrony Państwa, Policji lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Spraw Wewnętrznych albo o zatrudnienie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, z zastrzeżeniem ust. 2.

4. W skład komisji, o których mowa w ust. 2 i 3, nie mogą wchodzić osoby podlegające zwolnieniu ze służby z mocy ustawy o Urzędzie Ochrony Państwa.

§ 6. 1. Postępowanie przed wojewódzką komisją kwalifikacyjną wszczyna się na podstawie wniosku kandydata o przyjęcie do służby, sporządzonego na formularzu według wzoru stanowiącego załącznik do uchwały, przedstawionego komisji w ciągu 7 dni od dnia jej powołania, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może złożyć każdy kandydat, jeżeli nie ukończył 55 roku życia. Szef Urzędu Ochrony Państwa lub Komendant Główny Policji mogą występować z urzędu o przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego wobec kandydatów, którzy ukończyli 55 rok życia.

3. Wojewódzka komisja kwalifikacyjna ustala i podaje do wiadomości zainteresowanych miejsce składania wniosków.

§ 7. 1. Wojewódzka komisja kwalifikacyjna ocenia przydatność kandydata do służby, o przyjęcie do której się ubiega, na podstawie jego wniosku, dotychczasowych dokumentów osobowych i dotyczących przebiegu służby oraz innych przedstawionych jej dokumentów; komisja może również przeprowadzić z kandydatem rozmowę uzupełniającą z własnej inicjatywy lub na wniosek kandydata.

2. Wojewódzka komisja kwalifikacyjna opiniuje kandydata według rodzaju służby, o przyjęcie do której się ubiega; komisja może wyrazić opinię o przydatności kandydata w innych rodzajach służby.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w przypadku ubiegania się kandydata o zatrudnienie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

4. Wojewódzka komisja kwalifikacyjna w swoich pracach korzysta z pomocy właściwych komórek kadrowych Urzędu Ochrony Państwa, Policji i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 8. 1. Wojewódzka komisja kwalifikacyjna wydaje pozytywną opinię o kandydacie w razie stwierdzenia, że odpowiada on wymogom przewidzianym dla funkcjonariusza danej służby lub pracownika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, określonym w ustawie, oraz powzięcia przekonania, że posiada on kwalifikacje moralne do pełnienia służby, zwłaszcza że:

- 1) w toku dotychczasowej służby nie dopuścił się naruszenia prawa,
- 2) wykonywał swoje obowiązki służbowe w sposób nie naruszający praw i godności innych osób,
- 3) nie wykorzystywał stanowiska służbowego do celów pozasłużbowych.

2. Wojewódzka komisja kwalifikacyjna niezwłocznie przekazuje kandydatowi swoją opinię na piśmie.

§ 9. 1. W przypadku negatywnej opinii wojewódzkiej komisji kwalifikacyjnej, kandydatowi przysługuje prawo od-

wolania się do Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej w ciągu 7 dni od dnia otrzymania opinii.

2. Odwołanie, o którym mowa w ust. 1, wnosi się za pośrednictwem właściwej wojewódzkiej komisji kwalifikacyjnej, która przekazuje je niezwłocznie Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej wraz ze wszystkimi dokumentami i materiałami dotyczącymi kandydata. Przepis § 6 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Opinia wydana przez Centralną Komisję Kwalifikacyjną w wyniku odwołania jest ostateczna. O treści opinii Centralna Komisja Kwalifikacyjna informuje niezwłocznie kandydata oraz wojewódzką komisję kwalifikacyjną.

§ 10. Pozytywne opinie o kandydatach wojewódzka komisja kwalifikacyjna przekazuje organom właściwym do rozpatrywania spraw przyjęcia do służby w organach i jednostkach podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych lub zatrudnienia w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych. Uzyskanie pozytywnej opinii jest warunkiem umożliwiającym ubieganie się kandydata o przyjęcie do służby w tych organach lub jednostkach albo zatrudnienie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

§ 11. Minister Spraw Wewnętrznych odwołuje do kraju kandydatów przebywających służbowo za granicą, jeżeli nie uzyskali oni pozytywnej opinii właściwej komisji kwalifikacyjnej.

§ 12. Przepisy § 6—10 stosuje się odpowiednio do postępowania przed Komisją Kwalifikacyjną do Spraw Kadr Centralnych oraz postępowania w przypadku negatywnej opinii tej komisji.

§ 13. Centralna Komisja Kwalifikacyjna, Komisja Kwalifikacyjna do Spraw Kadr Centralnych oraz wojewódzkie komisje kwalifikacyjne mogą szczegółowo określić sposób wykonywania swoich zadań, zwłaszcza w zakresie powoływania zespołów rozpatrujących wnioski kandydatów.

§ 14. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *T. Mazowiecki*

Załącznik do uchwały nr 69 Rady Ministrów z dnia 21 maja 1990 r. (poz. 159)

WNIOSEK

o przyjęcie do służby w *) byłego funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa

1. Stopień, imię i nazwisko

2. Jednostka i ostatnio zajmowane stanowisko

3. Charakterystyka dotychczasowego przebiegu służby w MSW, WUSW, RUSW**)

4. Jak wyobrażam sobie swoją przydatność do dalszej służby w *)

5. Stan majątkowy

6. Czy był karany dyscyplinarnie i za co?

.....
(podpis)

UWAGA: Kandydat wypełnia formularz własnoręcznie

- *¹) Wpisać w zależności od przedmiotu wniosku: Urząd Ochrony Państwa, Policja lub inny rodzaj służby w jednostce podległej Ministrowi Spraw Wewnętrznych albo zatrudnienie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.
- **²) Niepotrzebne skreślić.

Instrukcja Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990 roku.

Link do treści: [PDF: instrukcja Kozłowskiego](#)

4.04

INSTRUKCJA
PRZEWODNICZĄCEGO CENTRALNEJ KOMISJI KWALIFIKACYJNEJ
z dnia 25 czerwca 1990 roku

I. Za funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa zobowiązanych do poddania się postępowaniu kwalifikacyjnemu w wypadku zamiaru podjęcia służby w Urzędzie Ochrony Państwa, Policji lub Ministerstwie Spraw Wewnętrznych albo podjęcia zatrudnienia w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych uznaje się osoby, które:

1. w dniu 10 maja 1990 roku były zatrudnione na następujących stanowiskach:
 - a) Szefa Służby Wywiadu i Kontrwywiadu,
 - b) Szefa Służby Bezpieczeństwa,
 - c) Szefa Służby Kadr, Szkolenia i Wychowania,
 - d) Zastępcy Szefa Wywiadu i Kontrwywiadu,
 - e) Zastępcy Szefa Służby Bezpieczeństwa,
 - f) Zastępcy Szefa Służby Kadr, Szkolenia i Wychowania,
 - g) doradcy ministra.
2. W dniu 10 maja 1990 roku były zatrudnione w następujących jednostkach organizacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:
 - a) Departament I,
 - b) Departament II,
 - c) Departament Ochrony Konstytucyjnego Porządku Państwa,
 - d) Departament Ochrony Gospodarki,
 - e) Departament Studiów i Analiz,
 - f) Grupa operacyjno-sztabowa Szefa Służby Bezpieczeństwa,
 - g) Sekretariat Szefa Służby Wywiadu i Kontrwywiadu oraz Szefa Służby Bezpieczeństwa,
 - h) Departament Kadr - z wyłączeniem pracowników sekretariatów,
 - i) Departament Szkolenia i Wychowania - z wyłączeniem pracowników sekretariatów,
 - j) Biuro "C",
 - k) Biuro Szyfrów,

- 2 -

- 1) Biuro Sledcze,
 - 2) Biuro Paszportów - do stanowiska Zastępcy Naczelnika Wydziału,
 - m) były Zarząd Ochrony Funkcjonariuszy - z wyłączeniem pracowników sekretariatów,
 - n) Wydział Bezpieczeństwa Publicznego Akademii Spraw Wewnętrznych w Legionowie,
 - o) Biuro "B" - do stanowiska Zastępcy Naczelnika Wydziału,
 - p) Departament Techniki - do stanowiska Zastępcy Naczelnika Wydziału,
- oraz na odpowiadających w/wym. stanowiskach i w jednostkach Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych.

- 3. W dniu 31 lipca 1989 roku zajmowały stanowiska określone w pkt. 1 lub były zatrudnione w jednostkach wymienionych w pkt. 2, a następnie zostały przeniesione do pracy w jednostkach organizacyjnych Milicji Obywatelskiej.
- 4. Postępowaniem kwalifikacyjnym nie będą objęte osoby zatrudnione w w/wym. jednostkach na stanowiskach milicjant-kierowca.

II. W przypadku osób wymienionych w ust. I pkt 1 lit. c,f oraz w ust. I pkt 2 lit. h, i Komisja odstępuje od oceny, jeśli uzna, że osoba wymieniona była funkcjonariuszem Milicji Obywatelskiej.

III. Instrukcja wchodzi w życie z dniem jej podpisania.

Kunicki

PRZEWODNICZĄCY
CENTRALNEJ KOMISJI KWALIFIKACYJNEJ

za zgodność:

SEKRETARZ
Komisji Kwalifikacyjnej

[Signature]

Instrukcja Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990 roku „znowelizowana” przez Wojciecha Raduchowskiego-Brochwicza

Link do treści: [PDF: instrukcja z 25 czerwca](#)

Załącznik do decyzji Sekretarza,
Komisji Kwalifikacyjnej
ds Kadr Centralnych
z dnia 2 lipca 1990 r.

INSTRUKCJA PRZEWODNICZACEGO CENTRALNEJ KOMISJI KWALIFIKACYJNEJ

z dnia 25 czerwca 1990 roku

- I. Za funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa zobowiązanych do poddania się postępowaniu kwalifikacyjnemu w wypadku zamiaru podjęcia służby w Urzędzie Ochrony Państwa, Policji lub Ministerstwie Spraw Wewnętrznych albo podjęcia zatrudnienia w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych uznaje się osoby, które:
 1. w dniu 10 maja 1990 roku pełniły służbę na następujących stanowiskach:
 - a) Szefa Służby Wywiadu i Kontrwywiadu,
 - b) Szefa Służby Bezpieczeństwa,
 - c) Szefa Służby Kadr, Szkolenia i Wychowania,
 - d) Zastępcy Szefa Wywiadu i Kontrwywiadu,
 - e) Zastępcy Szefa Służby Bezpieczeństwa,
 - f) Zastępcy Szefa Służby Kadr, Szkolenia i Wychowania,
 - g) doradcy ministra,
 - h) Szefa Służby Zabezpieczenia Operacyjnego,
 - i) Zastępcy Szefa Służby Zabezpieczenia Operacyjnego,
 - j) Zastępcy Szefa Wojewódzkiego (Stołecznego) Urzędu Spraw Wewnętrznych ds SB.
 2. W dniu 10 maja 1990 roku pełniły służbę w następujących jednostkach organizacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:
 - a) Departament I,
 - b) Departament II;
 - c) Departament Ochrony Konstytucyjnego Porządku Państwa,
 - d) Departament Ochrony Gospodarki,
 - e) Departament Studiów i Analiz,
 - f) Grupa operacyjno-sztabowa Szefa Służby Bezpieczeństwa,
 - g) Sekretariat Szefa Służby Wywiadu i Kontrwywiadu oraz Szefa Służby Bezpieczeństwa,

- 2 -

- h) Departament Kadr - do stanowiska młodszego inspektora,
- i) Departament Szkolenia i Wychowania - do stanowiska młodszego inspektora,
- j) Biuro "C",
- k) Biuro Szyfrów,
- l) Biuro Śledcze,
- ł) Biuro Paszportów - do stanowiska Zastępcy Naczelnika Wydziału
- m) były Zarząd Ochrony Funkcjonariuszy - do stanowiska młodszego inspektora,
- n) Akademia Spraw Wewnętrznych bez Wydziału Porządku Publicznego w Szczytnie - kadra naukowo-dydaktyczna, naukowa, naukowo-techniczna i słuchacze,
- o) Biuro "B" - do stanowiska Zastępcy Naczelnika Wydziału,
- p) Departament Techniki - do stanowiska Zastępcy Naczelnika Wydziału,

oraz na odpowiadających wyżej wymienionym stanowiskom i w jednostkach wojewódzkich (Stołecznym) urzędów spraw wewnętrznych, z wyjątkiem funkcjonariuszy wydziałów kadr oraz wydziałów szkolenia i wychowania.

3. W dniu 31 lipca 1989 roku pełniły służbę na stanowiskach wymienionych w pkt 1 lit. a, b, d, e, g-j oraz na stanowiskach:

- a) Szefa Służby Polityczno-Wychowawczej,
- b) Szefa Służby Kadr i Doskonalenia Zawodowego,
- c) Zastępcy Szefa Służby Polityczno-Wychowawczej,
- d) Zastępcy Szefa Służby Kadr i Doskonalenia Zawodowego

oraz w jednostkach wymienionych w pkt 2 lit. a, b, f-h, j, l-m, o, p, oraz w ówczesnych:

- a) Departamencie III,
- b) Departamencie IV,
- c) Departamencie V,
- d) Departamencie VI,

- 3 -

- e) Biurze Studiów Służby Bezpieczeństwa,
- f) Głównym Inspektoracie Ochrony Przemysłu,
- g) Biurze "A",
- h) Biurze RKW,
- i) Zarządzie Polityczno-Wychowawczym - do stanowiska młodszego inspektora,
- j) Wyższej Szkole Oficerskiej MSW w Legionowie - jako członkowie kadry naukowo-dydaktycznej, naukowej, naukowo-technicznej lub słuchacze

oraz na odpowiadających wyżej wymienionym stanowiskom i w jednostkach wojewódzkich (Stołecznym) urzędów spraw wewnętrznych, z wyjątkiem wydziałów kadr - a następnie zostały przeniesione do służby w jednostkach organizacyjnych Milicji Obywatelskiej.

4. Postępowaniem kwalifikacyjnym nie będą objęte osoby zatrudnione w ww jednostkach na stanowiskach milicjant-kierowca.

II. Instrukcja wchodzi w życie z dniem jej podpisania.

PRZEWODNICZĄCY
CENTRALNEJ KOMISJI KWALIFIKACYJNEJ

dr Krzysztof KOZŁOWSKI

Decyzja Wojciecha Brochwicza – Raduchowskiego, Sekretarza Komisji Kwalifikacyjnej ds. Kadr Centralnych z dnia 2 lipca 1990 roku.

Link do treści: [PDF: decyzja sekretarza](#)

DECYZJA NR 1 /90

SEKRETARZA KOMISJI KWALIFIKACYJNEJ

DS KADR CENTRALNYCH

z dnia 2 lipca 1990 roku

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu Instrukcji Przewodniczącego
Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990 roku

& 1

Na podstawie pkt II Instrukcji Przewodniczącego Centralnej
Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 28 czerwca 1990 roku ogłasza się
w załączniku do niniejszej decyzji jednolity tekst Instrukcji
Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25
czerwca 1990 roku z uwzględnieniem zmian wprowadzonych Instrukcją
Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia
28 czerwca 1990 roku - z zachowaniem ciągłej numeracji punktów,
podpunktów oraz porządku alfabetycznego liter.

& 2

Decyzja wchodzi w życie z dniem podpisania.

SEKRETARZ
KOMISJI KWALIFIKACYJNEJ
DS KADR CENTRALNYCH

mgr Wojciech RADUCHOWSKI-BROCHWICZ

Zarządzenie Nr 51 i 53 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 czerwca 1990 r. w sprawie przeprowadzenia oceny byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i określenia stanowisk...

Link do treści: [zarządzenie 51 i 53](#)

ZARZĄDZENIE Nr 51 MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 25 czerwca 1990 rok w sprawie przeprowadzenia oceny byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa. (Dz. Urz. MSW Nr 2, poz. 12, Str. 22)

W związku z uchwałą Nr 69 Rady Ministrów z dnia 27 maja 1990 r. w sprawie trybu i warunków przyjmowania byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa do służby w Urzędzie Ochrony Państwa i innych jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz zatrudniania ich w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych (MP Nr 20 z 1990 r. poz. 159) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Zobowiązuje się Departament Kadr do dostarczenia wszystkim funkcjonariuszom wymienionym w Instrukcji Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990r., zwanym dalej "kandydatami", formularzy wniosków o przyjęcie do służby, stanowiących załącznik do Uchwały Nr 69 RM oraz poinformowania ich o treści niniejszego Zarządzenia.

§ 2.

Kandydaci zobowiązani są dostarczyć wypełnione formularze w nieprzekraczalnym terminie do dnia 4 lipca 1990 r. do Departamentu Kadr.

§ 3.

Wypełniony formularz wraz z teczką personalną kandydata Departament Kadr niezwłocznie przekaże Sekretarzowi Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Centralnych.

§ 4.

Zobowiązuje się Departament Kadr do przedłożenia Szefowi Urzędu Ochrony Państwa listy wszystkich funkcjonariuszy niepodlegających postępowaniu kwalifikacyjnemu z powodu przekroczenia 55 roku życia, w terminie 2 dni licząc od daty niniejszego Zarządzenia.

§ 5.

Biuro "C" zobowiązane jest udzielać Komisji wszelkich informacji niezbędnych do przeprowadzenia postępowania kwalifikacyjnego

§ 6.

Komisja, po zakończeniu postępowania, niezwłocznie powiadamia kandydata o jego wyniku. Kandydat zobowiązany jest potwierdzić na piśmie, wraz z datą dzienną, zapoznanie się z decyzją Komisji.

§ 7.

Wojewódzkie Komisje Kwalifikacyjne we własnym zakresie ustalają miejsce i tryb składania wniosków.

§ 8.

W ciągu 7 dni od otrzymania decyzji kandydat może wnieść pisemne odwołanie do Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej za pośrednictwem Komisji Kwalifikacyjnej, która wydała decyzję.

§ 9.

Odwołanie wraz z całą dokumentacją Sekretarz Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Centralnych lub Wojewódzkiej Komisji Kwalifikacyjnej przekazuje Sekretarzowi Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej.

§10.

O decyzji Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej powinien być niezwłocznie poinformowany kandydat i właściwa Komisja Kwalifikacyjna.

§ 11.

Po zakończeniu postępowania kwalifikacyjnego Komisja przekazuje akta kandydatów i decyzje negatywne właściwym komórkom kadr, a decyzje pozytywne organom wymienionym w § 10 Uchwały Nr 69 RM.

§12.

Spory pomiędzy komisjami a organami MSW rozstrzyga ostatecznie Przewodniczący Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej.

§13.

Zarządzenie, wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
gen. broni Czesław KISZCZAK

ZARZĄDZENIE Nr 53 MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 2 lipca 1990 r. w sprawie określenia stanowisk zajmowanych przez funkcjonariuszy b. Służby Bezpieczeństwa oraz jednostek organizacyjnych resortu spraw wewnętrznych, w których pełnili oni służbę. (Dz. Urz. MSW Nr 2, poz. 14, Str. 23)

Na podstawie art. 58 ustawy z dnia 31 lipca 1985 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 38 poz. 181; Nr 34 z 1989 r. poz. 189 i Nr 35, poz. 192) w związku z art. 136 ust. 2 i 3 ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz. U. Nr 30 poz. 180) zarządza się co następuje:

§ 1.

Funkcjonariuszami byłej Służby Bezpieczeństwa są osoby, które pełniły służbę na stanowiskach i w jednostkach wymienionych w Instrukcji Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z 25 czerwca 1990 r.

§2.

W Zarządzeniu Nr 60/87 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 października 1987 r. w sprawie przebiegu służby funkcjonariuszy SB i MO (Dz. Urz. MSW Nr 6, poz. 16 z późniejszymi zmianami) w § 28 ust 2 i numerację ust. 1 skreśla się.

§ 3.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
gen. broni Czesław KISZCZAK

Pion polityczno-wychowawczy nie był instytucją centralną służby bezpieczeństwa, więc praca w tym pionie choć nasycona dużą dawką ówczesnej ideologii, nie była pracą w służbie bezpieczeństwa

<https://zbfso.pl/index.php/archiwum/690-zarzdzenie-nr-042-z-30-padziernika-1981-r>

<https://zbfso.pl/images/wlasne/pol-wych-2.pdf>

(źródło: IPN OBUIAD Gdańsk - Zarządzenie nr 042/81 z 30 października 1981r.)

Prawny związek przyczynowo skutkowy ustawy emerytalnej z 16 grudnia 2016 roku z ustawą o IPN i ustawą lustracyjną

Dyrektor ZER MSWiA nie jest uprawniony do ustalenia w formie decyzji prawa do zaopatrzenia emerytalnego i wysokości świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia zgodnie z art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r., na podstawie otrzymanej z IPN informacji, zgodnie z art. 15c ust. 4 w związku z art. 13a ust. 1 ww. ustawy w odniesieniu do funkcjonariusza, którego służba do 31 lipca 1990 r. spełnia przesłanki służby na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r., a jednocześnie służba tego funkcjonariusza do 31 lipca 1990 r. nie spełnia przesłanek służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 5 ustawy o IPN z 1998 r., gdyż IPN nie jest uprawniony do wystawiania takiej Informacji na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, do których gromadzenia, przechowywania i posiadania nie jest uprawniony.

Link do treści: [plik Word: prawny związek](#)

**Prawny związek przyczynowo skutkowy
ustawy emerytalnej z 16 grudnia 2016 roku z ustawą o IPN i ustawą
lustracyjną**

Art. 5 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. z 1998 r. nr 155 poz. 1016 z późn. zm., dalej: „Ustawa o IPN z 1998 r.”),

a także

art. 2 Ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2006 r. Nr 218 poz. 1592 z późn. zm., dalej: „Ustawa lustracyjna z 2006 r.”),

z

art. 13a ust. 1 Ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708 z późn. zm., dalej: „Ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r.”)

Prawny związek przyczynowo skutkowy art. 5 Ustawy o IPN z 1998 r., a także art. 2 Ustawy lustracyjnej z 2006 r., z Ustawą o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r. istnieje na dwóch płaszczyznach:

1.

Funkcjonariusze objęci obniżeniem wysokości świadczeń z Zakładu Emerytalno-Rentowego MSW (i A) wskutek działania Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r., którzy napisali pisma do Dyrektorów Oddziałów IPN z wnioskiem o podanie podstawy prawnej i faktycznej wraz z uzasadnieniem w zakresie kwalifikacji ich służby do 31 lipca 1990 r. oraz wystawienia i przesłania przez IPN do Dyrektora ZER MSW (i A) „Informacji o przebiegu służby na rzecz państwa totalitarnego, dotyczących tych funkcjonariuszy”, otrzymywali odpowiedź o przykładowej treści:

"... Informacja przesłana do ZER została wydana w związku z literalnym umieszczeniem ww. jednostki w art. 13b ustawy z 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy [...].

Powyższa kwalifikacja nastąpiła na podstawie dokumentów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przechowywanych w zasobie archiwalnym IPN, z których wynika, że" ..."(co oznacza spełnienie warunków art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy o IPN oraz art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej)."

Wniosek:

Podstawa prawna i faktyczna zaistnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa, według wykładni pracownika Oddziału IPN, w imieniu IPN, rozumienia art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 Ustawy lustracyjnej z 2006 r., a także art. 5 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 Ustawy o IPN z 1998 r., jest przez pracownika Oddziału IPN, w imieniu IPN, uznawana za podstawę faktyczną zaistnienia służby na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r. i jej art. 13b jako podstawy prawnej.

Ww. odpowiedź z Oddziału IPN nie zawiera wprost informacji o uprawnieniu Archiwum tego Oddziału do wystawienia Informacji o przebiegu służby funkcjonariusza na rzecz totalitarnego państwa nie poprzez ustalenie literalnego umieszczenia danej jednostki w art. 13b Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r., lecz na podstawie ustalenia spełnienia wszystkich przesłanek art. 13b oraz zgodnie z art. 13a ust. 1 tej Ustawy z powodu posiadania akt osobowych funkcjonariusza wyłącznie jako akt osobowych funkcjonariusza organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 5 Ustawy o IPN z 1998 r., co prawnie uzasadniono poniżej.

Zgodnie z przepisami prawa, opisanymi poniżej, IPN nie jest uprawniony do wystawienia Informacji o przebiegu służby na rzecz państwa totalitarnego zgodnie z art. 13a Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r. wobec funkcjonariusza, którego akt osobowych IPN nie posiada, lub którego akta osobowe IPN gromadził i przechowuje, czyli posiada, wbrew obowiązującym przepisom prawa, czyli bezprawnie, np. wskutek błędnej kwalifikacji prawnej przez pracownika IPN akt osobowych funkcjonariusza jako akt osobowych funkcjonariusza organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 5 Ustawy o IPN z 1998 r. przy przekazywaniu tych akt do Archiwum IPN.

2.

Dyrektor ZER MSW (i A) jest uprawniony do ustalenia w formie decyzji prawa do zaopatrzenia emerytalnego i wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia zgodnie z art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r., na podstawie otrzymanej z IPN informacji, zgodnie z art. 15c ust. 4 ww. Ustawy [W celu ustalenia wysokości emerytury, zgodnie z ust. 1-3, organ emerytalny występuje do Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z wnioskiem o sporządzenie informacji, o której mowa w art. 13a ust. 1.]

Zgodnie z art. 13a ust. 1 Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r. [Na wniosek organu emerytalnego Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych i, w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b.] IPN sporządza informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy na rzecz totalitarnego państwa na podstawie posiadanych akt osobowych. Zgodnie z przepisami prawa okazuje się jednak, iż ww. treść art. 13a ust. 1 Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r. jest w pełni równoważna prawnie następującej treści:

"Na wniosek organu emerytalnego Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 5 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. z 1998 r. nr 155 poz. 1016 z późn. zm.) i, w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b."

Wyjaśnienie tego faktu prawnego jest następujące:

Działalność archiwalna IPN jest prawnie określona przepisami Ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz.U. z 2006 r., Nr 97, poz. 673 z późn. zm.) oraz Ustawy o IPN z 1998 r.

Archiwum IPN jest archiwum wyodrębnionym zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt. 9 Ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz.U. z 2006 r., Nr 97, poz. 673 z późn. zm., Dz.U. z 2018 r. poz. 217) państwowej sieci archiwalnej zgodnie z art. 22 ust. 1 pkt 2 tej Ustawy.

Zgodnie z art. 31 ust. 3 Ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz.U. z 2006 r., Nr 97, poz. 673 z późn. zm., Dz.U. z 2018 r. poz. 217):

Zasób archiwalny archiwum wyodrębnionego, podległego Prezesowi Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, stanowią materiały archiwalne określone w ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1575 oraz z 2018 r. poz. 5), a także powstałe w toku działalności tego Instytutu.

Zauważyć należy, iż Ustawa o IPN z 1998 r. posiada ścisły ramowy zakres prawny działania ustawy w postaci art. 1, który to przepis ogranicza zakres prawny regulacji ustawowych umieszczonych we wszystkich następnych artykułach niniejszej Ustawy. W szczególności przepis art. 1 pkt 1 litera c Ustawy o IPN z 1998 r. brzmi:

Art. 1. Ustawa reguluje:

1) ewidencjonowanie, gromadzenie, przechowywanie, opracowywanie, zabezpieczenie, udostępnianie i publikowanie dokumentów organów bezpieczeństwa państwa, wytworzonych oraz gromadzonych od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r., a także organów bezpieczeństwa Trzeciej Rzeszy Niemieckiej i Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, dotyczących:

c) działalności organów bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 5;

Zgodnie z powyższą regulacją prawną akta osobowe funkcjonariuszy, nie będących funkcjonariuszami organów bezpieczeństwa państwa, wymienionych w art. 5 Ustawy o IPN z 1998 r., nie spełniają przesłanek art. 1 tej Ustawy, gdyż nie są dokumentami organów bezpieczeństwa państwa, wytworzonymi oraz gromadzonymi od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r., dotyczącymi działalności organów bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 5.

Wniosek z ww. ustaleń prawnych:

IPN jest uprawniony do gromadzenia i przechowywania, czyli posiadania, akt osobowych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu art. 5 Ustawy o IPN z 1998 r., natomiast IPN nie jest uprawniony do gromadzenia i przechowywania, czyli posiadania, akt osobowych byłych funkcjonariuszy, nie będących funkcjonariuszami organów bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu art. 5 Ustawy o IPN z 1998 r.

Powyższy stan prawny jest szeroko znany od wielu lat.

Jednoznacznie potwierdza to stanowisko naukowców IPN w przedmiocie przekazywania akt funkcjonariuszy do zasobu archiwalnego IPN, w tym specjalizującego się w badaniu struktur organów bezpieczeństwa państwa w Polsce Ludowej dr Rafała Leśkiewicza, od 2006 roku pracującego na stanowiskach kierowniczych w Instytucie Pamięci Narodowej, gdzie od 2010 do 2016 roku pełnił funkcję dyrektora Biura Udostępniania i Archiwizacji Dokumentów w Warszawie, a obecnie jest Dyrektorem Biura Informatyki IPN, w publikacji, prezentowanej w formie cyfrowej publicznie do dnia dzisiejszego jako stanowisko Instytutu Pamięci Narodowej na głównej oficjalnej stronie internetowej <http://inwentarz.ipn.gov.pl>. Publikacja ta to Informator o Zasobie Archiwalnym Instytutu Pamięci Narodowej (stan na dzień 31 grudnia 2008 roku), redakcja naukowa Jerzy Bednarek, Rafał Leśkiewicz, Warszawa 2009, ISBN 978-83-7629-068-3 - publikacja przygotowana w ramach prac naukowo-badawczych Biura Udostępniania i Archiwizacji Dokumentów Instytutu Pamięci Narodowej, a ww. stanowisko naukowców IPN przedstawione zostało na str. 13:

"Gromadzenie zasobu archiwalnego

Rozpoczęcie gromadzenia materiałów archiwalnych przez Instytut wymagało podjęcia rozmów, przygotowania i podpisania umów z różnymi instytucjami, dysponującymi dokumentami, które miały być przekazane do zasobu archiwalnego. Zgodnie z ustawą o IPN, następujące organy były zobowiązane przygotować dokumenty do przekazania Instytutowi:

1) Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Szef Urzędu Ochrony Państwa (dokumenty, zbiory danych, rejestry i kartoteki cywilnych organów bezpieczeństwa państwa, a także akta funkcjonariuszy tych organów, wytworzone lub gromadzone w okresie do dnia 6 maja 1990 r.)".

Potwierdzenie faktu przekazywania do IPN, na podstawie przepisów Ustawy o IPN z 1998 r., wyłącznie akt osobowych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu tej Ustawy, znaleźć można również w treści paragrafu 3 ustęp 2 dokumentu "Porozumienie Komendanta Głównego Policji i Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z dnia 8 lutego 2013 r. w sprawie określenia zasad współdziałania w zakresie działalności archiwalnej Policji i Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi

Polskiemu": "Porozumienie dotyczy dokumentacji osobowej byłych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa, wytworzonej do dnia 31 lipca 1990 r."

Podsumowując powyższe ustalenia nie ma wątpliwości, iż pod względem prawnym treść art. 13a ust. 1 Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r. jest w pełni równoważna prawnie następującej treści:

"Na wniosek organu emerytalnego Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 5 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. z 1998 r. nr 155 poz. 1016 z późn. zm.) i, w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b.", przy czym oczywiście pamiętać należy, iż treść art. 5 Ustawy o IPN z 1998 r. i treść art. 2 Ustawy lustracyjnej z 2006 r. są jednobrzmiące.

Ostatecznie w sposób jasny i klarowny wykazano powyżej, iż:

Dyrektor ZER MSW (i A) jest uprawniony do ustalenia w formie decyzji prawa do zaopatrzenia emerytalnego i wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia zgodnie z art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r., na podstawie otrzymanej z IPN informacji, zgodnie z art. 15c ust. 4 w związku z art. 13a ust. 1 ww. Ustawy w związku z art. 1 pkt 1 litera c Ustawy o IPN z 1998 r., czyli na podstawie Informacji o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r., sporządzonej przez Instytut Pamięci Narodowej - Komisję Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu na podstawie posiadanych przez IPN akt osobowych wyłącznie funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 5 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 1998 r. nr 155 poz. 1016 z późn. zm.).

Dyrektor ZER MSW (i A) nie jest uprawniony do ustalenia w formie decyzji prawa do zaopatrzenia emerytalnego i wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia zgodnie z art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z

16 grudnia 2016 r., na podstawie otrzymanej z IPN informacji, zgodnie z art. 15c ust. 4 w związku z art. 13a ust. 1 ww. Ustawy w odniesieniu do funkcjonariusza, którego służba do 31 lipca 1990 r. spełnia przesłanki służby na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b Ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z 16 grudnia 2016 r., a jednocześnie służba tego funkcjonariusza do 31 lipca 1990 r. nie spełnia przesłanek służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 5 Ustawy o IPN z 1998 r., gdyż IPN nie jest uprawniony do wystawiania takiej Informacji na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, do których gromadzenia, przechowywania i posiadania nie jest uprawniony.

O wycofaniu z IPN do Policji i ABW, jako poprzednich dysponentów, akt osobowych byłych funkcjonariuszy MO lub SB, nie będących funkcjonariuszami bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 5 Ustawy o IPN z 1998 r.

1. Podstawa prawna wycofania z IPN akt osobowych funkcjonariusza, których poprzednim dysponentem do 8 lutego 2013 r. była Policja:

- **naruszenie paragrafu 3 ustęp 2 "Porozumienia** Komendanta Głównego Policji i Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z dnia 8 lutego 2013 r. w sprawie określenia zasad współdziałania w zakresie działalności archiwalnej Policji i Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu" w brzmieniu "Porozumienie dotyczy dokumentacji osobowej byłych funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa, wytworzonej do dnia 31 lipca 1990 r." poprzez przekazanie z Archiwum Policji do IPN akt osobowych funkcjonariusza nie będącego byłym funkcjonariuszem organów bezpieczeństwa państwa.

2. Podstawa prawna wycofania akt osobowych:

Zgodnie z art. 32 ust. 1 Ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217 z późn. zm.):

Archiwa wyodrębnione przekazują do archiwów państwowych o charakterze centralnym materiały archiwalne, znajdujące się dotychczas w ich zasobie, po ustaniu okoliczności uzasadniających ich przechowywanie w archiwach wyodrębnionych, nie później jednak niż po upływie 50 lat od daty ich wytworzenia, o ile nie narusza to prawnie chronionych interesów Państwa i obywateli.

3. Wycofanie akt osobowych w trybie zwrotu materiałów archiwalnych do poprzednich dysponentów z powodu błędnej kwalifikacji tych materiałów, który to tryb jest corocznie wykazywany przez Prezesa IPN przed Parlamentem RP w treści "Informacji o działalności Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu" za kolejny rok:

ZWROT MATERIAŁÓW MYLNIIE PRZEKAZANYCH DO ZASOBU ARCHIWALNEGO INSTYTUTU PAMIĘCI NARODOWEJ

Sejm RP Druk nr 1302, 11 kwietnia 2013 r.

Informacja o działalności Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r.

<http://orka.sejm.gov.pl/Druki7ka.nsf/0/28FFF6BE863551C9C1257B580042E2B9/%24File/1302.pdf>

<http://orka.sejm.gov.pl/proc7.nsf/0/168069BFF656A3E5C125796500570517?Open> str. 86

Zmniejszenie się wielkości kartotek w OBUiAD i delegaturach było związane ze zwrotem kart niewłaściwie zakwalifikowanych do przekazania IPN przez poprzednich dysponentów (OBUiAD w Białymstoku zwrócił ABW i KWP łącznie 2,04 mb kartotek, natomiast OBUiAD w Krakowie przekazał ponad 0,25 mb ABW).

Sejm RP Druk nr 3437, 15 maja 2015 r.

Informacja o działalności Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r.

<http://orka.sejm.gov.pl/Druki7ka.nsf/0/105CAE3AFF4AD092C1257E5100421165/%24File/3437.pdf>

<http://www.sejm.gov.pl/Sejm7.nsf/druk.xsp?nr=3437>

<http://orka.sejm.gov.pl/proc7.nsf/0/168069BFF656A3E5C125796500570517?Open>

str. 113

W ramach włączeń z zasobu archiwalnego IPN w 2014 r. zasób Centrali, oddziałów i delegatur pomniejszył się łącznie o 12,1 mb akt, w tym z zasobu

BUiAD o 3,85 mb. Większość ubytków stanowiły dokumenty wysyłane do Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i policji w związku z niespełnianiem przesłanek określonych w ustawie o IPN, które zezwalałyby na ich przechowywanie w zasobie (10,52 mb). W ramach przesunięć materiałów archiwalnych pomiędzy jednostkami Instytutu zgodnie z zasadą pertynencji terytorialnej z BUiAD przesłano łącznie 0,34 mb. Największy ubytek, łącznie 5,9 mb, polegający na zwrocie materiałów poprzednim dysponentom, stanowi 4,78 mb dokumentacji przekazanej przez OBUiAD w Krakowie policji i 1,12 mb przekazane do archiwów wojskowych. Zwrotowi podlegały mylnie przekazane do zasobu archiwalnego Instytutu materiały wytworzone po 31 lipca 1990 r. (w przypadku cywilnych organów bezpieczeństwa państwa) lub po 31 grudnia 1990 r. (w przypadku wojskowych organów bezpieczeństwa państwa) oraz materiały wytworzone przez jednostki/komórki niebędące organami bezpieczeństwa państwa.

Sejm RP Druk nr 497, 28 kwietnia 2016 r.

Informacja o działalności Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r.

<http://orka.sejm.gov.pl/Druki8ka.nsf/0/E5A5BAAFE51F9439C1257FB0002B2F8B/%24File/497.pdf>

<http://www.sejm.gov.pl/Sejm8.nsf/druk.xsp?nr=497>

<http://orka.sejm.gov.pl/proc8.nsf/0/47ED55083C79FA58C1257F29004DAAAA?OpenDocument>

str. 133

W ramach włączeń z zasobu archiwalnego IPN w 2015 r. zasób Centrali, oddziałów i delegatur pomniejszył się łącznie o 3,47 mb akt, w tym z zasobu BUiAD 1,61 mb. Większość ubytków stanowiły dokumenty zwrócone do poprzednich dysponentów (Agencji Wywiadu, sądów i prokuratur, archiwów wojskowych, policji i MSWiA) w związku z niespełnianiem przesłanek określonych w ustawie o IPN, które zezwalałyby na ich przechowywanie w zasobie.

Sejm RP Druk nr 1573, 10 maja 2017 r.

Informacja o działalności Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2016 r.

<http://orka.sejm.gov.pl/Druki8ka.nsf/0/FD860616136E9E33C125812A003E6142/%24File/1573.pdf>

<http://www.sejm.gov.pl/Sejm8.nsf/druk.xsp?nr=1573>

str. 76

W ramach włączeń z zasobu archiwalnego IPN w 2016 r. zasób Centrali, oddziałów i delegatur pomniejszył się łącznie o 11,38 mb akt, w tym z zasobu AIPN 1,25 mb. Większość ubytków stanowiły dokumenty zwrócone do poprzednich dysponentów (jednostek więziennictwa – 4,85 mb, organów administracji publicznej – 3,54 mb, jednostek policji – 1,1 mb), w związku z niespełnianiem przesłanek określonych w ustawie o IPN, które zezwalałyby na ich przechowywanie w zasobie Instytutu.

Senat RP Druk nr 825, 9 maja 2018 r.

Informacja o działalności Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w okresie od 1 stycznia 2017 r. do 31 grudnia 2017 r.

<https://www.senat.gov.pl/download/gfx/senat/pl/senatdruki/9450/druk/825.pdf?r9450>

<https://www.senat.gov.pl/prace/senat/druki/record,9450.html>

str. 88

W ramach włączeń z zasobu archiwalnego Instytutu w 2017 r. zasób Centrali, oddziałów i delegatur pomniejszył się łącznie o 4,603 mb akt, w tym z zasobu AIPN ubyło 2,99 mb akt. Większość ubytków stanowiły dokumenty zwrócone do poprzednich dysponentów: jednostek Policji, sądów, ABW i Wojskowego Biura Historycznego.

Kopia pisma Prezesa IPN dr Jarosława Szarka BPRV-0241-2(1) /16 DP-1-0231-38/2016/ES/EM z 19 sierpnia 2016 roku do wiceministra MSWiA Sebastiana Chwałka

Link do treści: [PDF: pismo IPN](#)

Pismo to doskonale pokazuje jak grupa "wybitnych specjalistów" IPN i ZER poszukiwała przesłanek ideologiczno-historycznych i instrumentarium pozwalającego, zdaniem autorów, skutecznie dobrać się do tej grupy ludzi, których ich zdaniem powinna dotknąć ustawa. Po szczegółowej analizie, którą prowadzimy od wielu miesięcy wiemy, że treść tego pisma wraz z załącznikami w całości, nawet ze znakami interpunkcyjnymi, została zaczerpnięta z publikacji IPN „Historyczno-prawna analiza struktur organów bezpieczeństwa państwa w Polsce Ludowej (1944-1990) Zbiór studiów” pod redakcją Adriana Jusupowicia i Rafała Leśkiewicza, ISBN978-83-7629-457-5, Warszawa 2013 i wykorzystana w projekcie ustawy z 24 listopada 2016 roku, a następnie w tekście ustawy z 16 grudnia 2016 roku.

Przerobione pismo IPN do MSWiA ujawnione 28 12 2016

Link do treści: [PDF: przerobione pismo IPN](#) olinkować

FSSM RP

APEL PRZEDWYBORCZY III KONGRESU FSSM RP

APEL

III KONGRESU FEDERACJI STOWARZYSZEŃ SŁUŻB MUDUROWYCH RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Szanowne Koleżanki, Szanowni Koledzy

Zbliżają się kolejne wybory do organów samorządu terytorialnego. Samorządy wpisały się na trwałe w polski krajobraz polityczny. Stwarzają one podstawę do rozwoju aktywności społecznej oraz budowania pluralistycznego społeczeństwa obywatelskiego.

Samorząd terytorialny to najlepsza szkoła racjonalnego rządzenia, a wyniki wyborów samorządowych mają bezpośredni wpływ na racjonalne zarządzanie i gospodarowanie posiadanym majątkiem oraz rozstrzyganie problemów istotnych dla społeczności lokalnych.

Wybory samorządowe mają istotne znaczenie dla charakteru systemu politycznego. Decydują one o pozycji najważniejszych formacji politycznych, które posiadając silną reprezentację w samorządzie będą walczyć o władzę na szczeblu centralnym. Wybory te mają fundamentalne znaczenie dla demokracji i w największym stopniu decydują o jakości życia każdego obywatela.

Szanowne Koleżanki i Koledzy

Tegoroczne wybory samorządowe mają znaczenie szczególne. Ich wynik będzie miał istotny wpływ na wybory parlamentarne. Sytuacja ta nakłada szereg obowiązków na wszelkie ognia Federacji oraz na poszczególnych członków i sympatyków.

Zaangażowanie członków stowarzyszeń tworzących Federację w wyborach samorządowych to nie tylko wysoka frekwencja przy urnach. Nawiązujemy kontakty z lokalnymi komitetami wyborczymi, włączamy się do ich pracy oraz wchodzimy do ich struktur. Zgłaszajmy kandydatów mających realne szanse na wybór do organów samorządu. Głosujmy na kandydatów rozumiejących sytuację emerytów i rencistów służb mundurowych.

Nawiązujemy współpracę z Komitetami Koordynacyjnymi Służb Mundurowych. Zgłaszajmy wspólnych kandydatów do komisji wyborczych, mężów zaufania oraz członków do zespołów monitorujących przebieg wyborów.

Każdy z członków Zrzeszonych Stowarzyszeń powinien podjąć działania w celu przekonania rodziny oraz sympatyków, że udział w wyborach samorządowych to obowiązek każdego z nas.

Musi nam przyświecać hasło: „**NIE SIEDZ W DOMU, IDZ NA WYBORY, WYBIERZ KANDYDATÓW, KTÓRZY BĘDĄ REPREZENTOWAĆ CIEBIE**”.

Oddajmy głos na ludzi mądrych i odważnych, uczciwych i sprawiedliwych, którzy po uzyskaniu mandatu stanowiąc będą o sile samorządu lokalnego.

III KONGRES FSSM RP

Link do Apelu: <https://fssm.pl/apel-iii-kongresu-fssm-rp>

ZARZĄD WOJEWÓDZKI W LUBLINIE

KOŁO W BIAŁEJ PODLASKIEJ. RAJD SAMOCHODOWO MOTOCYKLOWY

Tradycyjnie od kilku lat z okazji Święta Policji dnia 22 lipca zorganizowaliśmy kolejny, lipcowy, wycieczkowy Rajd Samochodowo – Motocyklowy „Nasza Historia”, kończący się koleżeńskim spotkaniem „koszyczkowym” w bialskim ośrodku rekreacyjnym Wod-Kan. W rajdzie i imprezie końcowej mogli uczestniczyć wszyscy chętni automobiliści i motocykliści.

Trasa rajdu z obiektami historycznymi prowadziła tylko drogami utwardzonymi (ok. 50 km). Na trasie zadania turystyczno-historyczne oraz pytania dotyczące historii Milicji Obywatelskiej, Policji oraz bialskiej drogówki przekazane na odprawie przed rajdem.

Na parkingu przed bialską Komendą Miejską Policji spotkali się motocykliści i automobiliści zainteresowani uczestnictwem w rajdowej imprezie. W policyjnej sali konferencyjnej odbyła się rejestracja uczestników oraz odprawa, na której komandor rajdu przedstawił zasady regulaminowe oraz tajniki nawigacji rajdowej. Nawiązując do Święta Policji przybliżył uczestnikom historię Milicji Obywatelskiej, Policji oraz historię

bialskiej drogówki. Na trasę rajdu o długości ok. 50 km w odstępach 3 - minutowych wyruszyło 13 ekip rajdowych. Uczestnicy musieli zaliczyć trasę miejską odnajdując 6 obiektów historycznych oraz trasę pozamiejską (Biała Podlaska – Kaliłów – Woskrzenice Duże – Husinka – Michałki – Rokitno – Klonownica – Roskosz) odnajdując po trasie 10 obiektów historyczno – turystycznych oraz udzielając trafnych odpowiedzi w kartach rajdowych. Dodatkowo na trasie oraz na mecie rajdu (Centrum OHP w Roskoszy) załogi odpowiadały na 6 pytań dot. historii MO i Policji i na 9 pytań dot. historii bialskiej drogówki. Na pokonanie trasy rajdowcy mieli wyznaczony limit czasowy 2,5 godziny. Za brak lub błędną odpowiedź 1 – 5 punktów karnych. Po 1 pkt. karnym za każdą minutę spóźnienia na metę.

Wyniki: I miejsce (statuetka Komendanta Miejskiego Policji w Białej Podlaskiej) – Karolina Korniluk (0 pkt. karnych), II miejsce (statuetka Prezesa Klubu Motocyklowego „Grom”) – Paweł Korniluk (6 pkt. karnych), III miejsce (statuetka Prezesa Koła Emerytów i Rencistów Policji) – Krzysztof KonstanciuK (26 pkt. karnych)

Zwycięzcy, najmłodszy uczestnik oraz załoga przybyła na rajd z najdalszej miejscowości (Czemierniki) otrzymali okolicznościowe upominki. Końcowym akcentem rajdowym była (owiana mgiełką tajemnicy) impreza integracyjna w bialskim Ośrodku Rekreacyjnym Wod-Kan. Najlepsi rajdowcy zostali odpowiednio uhonorowani i wpisani do „Księgi Pamięci Bialskiej Drogówki”.

Organizatorem IV Rajdu z okazji Święta Policji „Nasza Historia” był tradycyjnie Klub Motocyklowy „Grom” którego Honorowym Prezesem jest Zdzisław Kozłowski – nasz aktywny członek i przyjaciel Stowarzyszenia Biała Podlaska przy współudziale aktywu Koła Emerytów i Rencistów Policji oraz przedstawicieli Komendy Miejskiej Policji w Białej Podlaskiej, a statuetki wręczali przedstawiciele Komendanta Miejskiego Policji, Prezes Klubu Motocyklowego „Grom” oraz Prezes bialskiego Koła Emerytów i Rencistów Policji. Zapraszamy na trasy rajdowe w lipcu 2019 roku!

opracował: Zdzisław Kozłowski i Włodzimierz Górecki

zdjęcia: Aneta Kalińska

KOŁO W BIAŁEJ PODLASKIEJ. MUNDUROWE ZAWODY STRZELECKIE

Z okazji Święta Policji, dnia 24 lipca Koło Emerytów i Rencistów Policji w Białej Podlaskiej i bialski Klub Strzelecki „Guardian” zorganizowali na strzelnicy Klubu Strzeleckiego „Guardian” Mundurowe zawody strzeleckie emerytów, rencistów Policji, wojska i innych służb mundurowych oraz policjantów, Straży Granicznej i wojska bialskiego regionu. W zawodach uczestniczyły 3 osobowe drużyny. Konkurencja strzelecka – pistoletowa do tarczy pierścieniowej „olimpijki”, postawa strzelecka stojąc, odległość 25 m, 5 strzałów próbnych, 10 ocenianych wykonanych w oznaczonym czasie.

Z tej okazji przed rozpoczęciem zawodów przekazaliśmy uczestnikom życzenia: „Wszystkim policjantkom i policjantom, byłym policjantkom i policjantom oraz byłym milicjantkom i milicjantom życzymy zawodowej, życiowej i zdrowotnej pomyślności”.

Wyniki.

I miejsce i Puchar Komendanta Miejskiego Policji – drużyna Związku Żołnierzy Wojska Polskiego im. Lotników Podlasia – 221 pkt.,

II miejsce i Puchar Prezesa Koła Emerytów i Rencistów Policji – drużyna Komendy Miejskiej Policji w Białej Podlaskiej – 194 pkt.,

III miejsce i Puchar Prezesa Koła Emerytów i Rencistów Policji w Białej Podlaskiej – drużyna Koła Stowarzyszenia Emerytów i Rencistów Policji – 182 pkt.

Najlepsi strzelcy:

I Bogusław Nowikowski (Związek Żołnierzy WP) – 10,10,10,10,9,9,8,8,7,5

II Zdzisław Kozłowski (emeryt białskiej drogówki) – 10,9,9,8,8,8,8,7,7,4

III Kamil Markowski – Sidoruk (Policja) – 9,9,9,9,8,8,7,6,5,5.

Do zobaczenia na kolejnych zawodach strzeleckich. Nasze hasło
**„Sprawności Twojej niech nikt nie burzy i wraz ze zdrowiem
 niech Tobie służy!”**

opracował: Zdzisław Kozłowski i Włodzimierz Górecki

zdjęcia: FOTO Biała 24

KOŁO W BIAŁEJ PODLASKIEJ. ZDOBYWCY SZCZYTÓW

Nadszedł sierpień, a to miesiąc na wycieczki w wysokie góry (Tatry) i my jako "Silna grupa z Białej Podlaskiej", wzmocniona żoną jednego z kolegów postanowiliśmy zdobyć cztery szczyty. Rysy -2499,6 m n.p.m. Babia Góra -1725 m n.p.m. Czupeł -934 m n.p.m. i Skrzyczne 1257 m n.p.m. Plan przewidywał, że 1 sierpnia wyjeżdżamy, a 5 sierpnia wracamy. Wykonaliśmy go terminowo w 100%. Wyjechaliśmy 1.08. Po drodze zaczepiliśmy o Pieniny i w Brzegach byliśmy pod wieczór. Kolacja i spanie, bo pobudka była rano o 4.30. a do parkingu około 60 km (Popradzkie Pleso). Wyjście na szlak około 6.00. Na szczycie zameldowaliśmy się około 10.00. Trochę czasu spędziliśmy w schronisku pod Wagą 2250 m n.p.m. Pogoda nam dopisała, ale jak wracaliśmy, to szczyt Rysów był w chmurach. Tutaj muszę zrobić ukłon żonie kolegi która nie była nigdy w górach, a zdobyła Rysy. Wielki szacunek! Po przyjeździe do miejsca zakwaterowania spadł deszcz. Na drugi dzień po śniadaniu jedziemy na Przełęcz Krowiarki i atakujemy szczyt Babiej Góry (Diablak) Percią Akademików, a to najtrudniejszy szlak na szczyt. Zdobyła go. Nocleg w Zawoi. Rano po śniadaniu wyjazd na Przełęcz Przegibek. Tam spotykamy naszego klubowicza, z którym zdobywamy Czupeł. Po zdobyciu szczytu, rozstaliśmy się z kolegą i jedziemy do Szczyrku. Około 14 wyruszamy na Skrzyczne, tylko bez Janusza, bo on już wcześniej zdobył ten szczyt. Około 19 byliśmy z powrotem w Szczyrku. Po nocnym odpoczynku pełni wrażeń rozpoczęliśmy powrót do domu.

opracował: Bogdan Nowak, Włodzimierz Gorecki

zdjęcia: Bogdan Nowak

ZARZĄD WOJEWÓDZKI W OLSZTYNIE

INTEGRACJA NA SZLAKU KOPERNIKA

Kolejna autokarowa, jednodniowa, wycieczka integrująca emerytów mundurowych ze społecznością Olsztyna (8 września 2018 r.) przebiegła Szlakiem Kopernika, a przynajmniej jego fragmentem z Olsztyna przez: Ornetę, Pieniężno i Braniewo. „Szlak Kopernika” stworzony został właściwie na potrzeby promocji i turystyki, gdyż w miastach tych należących do dominium warmińskiego Wielki Astronom bywał nadzwyczaj rzadko, jeżeli w ogóle.

Tak, zarządzał Kopernik tymi terenami mając swoje siedziby główne we Fromborku i Olsztynie - na co są materialne i dokumentarne dowody, chociażby tablica astronomiczna „równonocy” ukazująca pozorny ruch słońca. Co było potrzebne do ruszenia ziemi z posad.

Zaczęliśmy od Ornety. Sporo zabytków (kościół, ratusz, ruiny zamku) tak jak w wielu innych miastach Prus Wschodnich zbudowanych przez Niemców. PRL-owska współczesność, która przeminęła to kotwica zezłomowanego już statku „Orneta”, która posłużyła do zaprezentowania się części Redakcji OBI.

Pieniężno zabytkowe to ruiny: Zamek Kapituły Warmińskiej, Ratusz i współczesność niemal, Muzeum Misyjno-Etnograficzne ks. Werbistów. To trzy miejsca odwiedzone w tym mieście. Najdłużej, najintensywniej oglądaliśmy zbiory muzealnej etnografii. Zbiory zwożone są z całego świata przez księży misjonarzy udających się do niewiernych mieszkańców egzotycznych krain z misją nawracania na słuszną, katolicką wiarę, w Boga Jedyne. Niejako przy okazji zabiera niewiernym ich wytwory ludowe, sprzęty, martwe zwierzęta i przedmioty miejscowych kultów. Głowa krokodyla, którą obecnie nie można by było przywieźć do Polski nie przemycając jej. A są tam jeszcze w gablotach zdarte skóry: ocelota, pantery, pancerników, węży czy skorpioną czarnego. Spore zainteresowanie budzą zbiory etnograficzne w postaci przyodziewków z Japonii, Chin, Ameryki Południowej.

Zwrócono uwagę też na specjalne przyrządy ochraniające penisy podczas rytualnych tańców.

W Pieniężnie jest jeszcze najdłuższy, najwyższy, najdłużej używany most z 1909 r. (30 metrów wysoki, 160 m długości) rozpięty nad rzeką Walszą, której

zaniedbane brzegi uznano parkiem krajobrazowym przez to niebezpiecznym dla spacerowiczów, co zdejmuje odpowiedzialność władz za wypadki ewentualne.

Braniewo zabytkowe to przede wszystkim kościół pw. Katarzyny Aleksandryjskiej, zburzony, rozbity do cna niemal w IIWS i odbudowany pieczołowicie z wielkim nakładem kosztów. 45 lat temu oglądaliśmy tamte, powojenne zgłiszczają jadąc przez Braniewo do Malborka. Nic nie wskazywało wtedy, że zobaczymy tę katedrę w stanie budzącym zrozumiałą zachwyt. W mieście jest sporo innych zabytków i 22% procentowe bezrobocie. Historycznie Braniewo było portem połączonym sławną Drwęcą z Zalewem Wiślanym i dalej z Bałtykiem przez przesmyk będący obecnie w Rosji - nadzieje na powrót do miasta portowego to przekopanie Mierzei Wiślanej.

Tęsknota za minionymi, dobrymi dla miasta, czasy daje się ujrzeć w pieczołowitości muzealnej miejscowych zbieraczy pamiątek. Dziewięć sal muzeum etnograficzno-historycznego zawiera także okazałe zbiory z czasów PRL. Tam nie wstydzą się przeszłości, a starają się zapamiętać i przechować dla przyszłych pokoleń.

J. K. Kowalewicz

ZARZĄD WOJEWÓDZKI W POZNANIU

TOUR DE CALISIA PO RAZ DZIESIĄTY

W dniu 04 sierpnia 2018 r., po raz dziesiąty - jubileuszowy odbył się Rajd Tour de Calisia. 100-kilometrowy rajd po okolicach naszego najstarszego miasta w Polsce organizowany przez KTK „Cyklista” przy Kaliskim Oddziale PTTK im. Stanisława Graewego.

W bieżącym roku na starcie przed kaliskim ratuszem stawilo się pięciuset uczestników z różnych rejonów Polski, z których utworzono 25 grup. Każda grupa miała swojego prowadzącego i zamykającego, co bardzo pomogalo w przemieszczaniu się tak licznej grupy.

W tym gronie była także liczna grupa cyklistów związana z naszym Kołem PTTK „Z Buta” przy SEiRP w Kaliszu.

Przed startem każdy otrzymał pakiet startowy zawierający regulamin rajdu, mapę trasy i na wzmocnienie: drożdżówki, banany oraz wodę mineralną.

Uczestników Rajdu powitał Prezydent Miasta Kalisza Pan Grzegorz Sapiński, Prezes Oddziału Kaliskiego PTTK Pan Mateusz Przyjazny i Komandor Rajdu Marek Glapiński. Nie zabrakło przypomnienia zasad bezpiecznego poruszania się po drogach.

Tegoroczna trasa prowadziła przez miejscowości powiatu kaliskiego i pleszewskiego z metą na kaliskim stadionie przy ulicy Matejki.

Tutaj na wszystkich czekał obiad. Po posiłku każdy odebrał imienną statuetkę z rąk Prezesa Kaliskiego Oddziału PTTK oraz puchary w różnych kategoriach. Koło PTTK „Z BUTA” przy SEiRP w Kaliszu zostało wyróżnione pucharem za II miejsce dla najliczniej reprezentowanego klubu w „Tur de Calisia” IX Setka Cyklisty.

W tym roku zwycięzcą, zresztą jak i w roku poprzednim został klub z Konina – STR CIKLO PTTK Konin.

Relację przekazał: Adam Wojcieszak

Rzecznik prasowy: Roman Wojciechowski

KOMUNIKAT

PREZYDENTA FEDERACJI STOWARZYSZEŃ SŁUŻB MUNDUROWYCH RP Z DNIA 09 STYCZNIA 2017 R.

W grudniu 2016 r. Parlament RP uchwalił, a Prezydent RP – podpisał ustawę zmieniającą ustawę o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy oraz ich rodzin.

Ustawą tą, w sposób bezprecedensowy, odebrano świadczenia emerytalne i rentowe za okres służby w organach bezpieczeństwa PRL, (o czym świadczy współczynnik 0,0% za każdy rok służby). Jednocześnie, dla osób „uznanych” za funkcjonariuszy bezpieczeństwa „państwa totalitarnego”, wysokość emerytury, renty, renty rodzinnej, nie może być wyższa niż średnia z ubezpieczenia powszechnego.

Federacja Stowarzyszeń Służb Mundurowych RP od lipca 2016 r. prowadzi działania przeciwko tym rozwiązaniom prawnym. Przyjęta strategia zależna jest od posiadanych środków finansowych.

Do chwili obecnej wydatkowano kwotę ok. 50.000, zł, z tego: Federacja 25.000, zł – na konferencję oraz finansowane przez SEiRP 16.000, zł – na opinię prawną i ok. 8.000, zł – na obsługę manifestacji pod Sejmem.

Przewidujemy konieczność przygotowania opinii prawnych w zakresie działań na arenie międzynarodowej i krajowej zarówno dla organizacji jak i dla osób indywidualnych.

Aktualnie prowadzone są rozmowy z kancelariami prawnymi specjalizującymi się w problematyce ochrony praw obywatelskich, prawa międzynarodowego oraz prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.

Aby zrealizować te zadania, niezbędne są znaczne środki finansowe. Dlatego też utworzono odrębne konto w banku Pekao S.A. pod nazwą „**DAROWIZNY**” o numerze:

13 1240 6074 1111 0010 7162 7880

z którego środki będą wykorzystywane tylko na następujące cele: opinie prawne, wzory dokumentów procesowych, publikacje prasowe oraz materiały propagandowe.

W związku z powyższym, zwracamy się do wszystkich ludzi dobrej woli o wpłaty na wyżej wymienione konto w postaci kwoty jednorazowej lub jako zlecenia stałego.

FSSM RP będzie informowała o stanie tego konta i poniesionych wydatkach.

Osobą prowadzącą konto „Darowizny” jest skarbnik FSSM RP – Ewa Grzegorzcyk.

/Zdzisław Czarnecki/
Prezydent FSSM RP

OLSZTYŃSKI BIULETYN INFORMACYJNY NR 100

Zarząd Wojewódzki SEiRP w Olsztynie od 21 maja 2010 r. wydaje
"Olsztyński Biuletyn Informacyjny"

Jest także w sieci:

<http://www.warminsko-mazurska.policja.gov.pl/ol/komunikacja-wewnetrzna/brak/129,ZW-SEiRP.html>

<http://www.seirp.pl/olsztyński-biuletyn-informacyjny>

https://fssm.pl/ckfinder_pliki/files/OBI/

archiwum OBI <https://issuu.com/obizwseirpolsztyn>

**Szanowny Pan Redaktor Jerzy K. Kowalewicz,
Szanowna Redakcja Olsztyńskiego Biuletynu Informacyjnego**

Przez osiem lat, od 2010 roku, tworząc dotąd 100 numerów Waszego OBI wykazaliście, jak to wydawnictwo jest potrzebne nie tylko na obszarze Waszego lokalnego regionu. Ma swoich czytelników również w całym kraju, gdzie skutecznie wpływa na kształtowanie świadomości społecznej naszego emerytalnego środowiska.

Z wielkim szacunkiem oraz satysfakcją znajduję sukcesywne rozwijanie form wzajemnej współpracy z Biuletynem Informacyjnym oraz stroną www Zarządu Głównego, których to organów redagowanie wykonuję, co nie byłoby możliwe bez wzajemnej serdeczności, dzielenia się warsztatowymi wzorcami, technicznymi podpowiedziami, udostępnianiem materiałów prasowych i informacji, za co dziękuję.

Dziękuję Ci Jurku za Twoje porady i nauki, których mi serdecznie udzielałeś, a które były bezcenne szczególnie na etapie tworzenia i zarządzania pierwszą stroną internetową Zarządu Głównego.

Pozostając z ogromnym szacunkiem serdecznie gratuluję okrągłego jubileuszu.

Adam Szyszko,

Redaktor BI oraz strony www ZG SEiRP